

DJ

(EGY CUDAR ÉLETE S HALÁLA)

Atto primo

N. 1. Introduzione

Scena I., Leporello

*Csak a munka, csak a gálya
Nulla élmény általába'
Esik eső, fúj a szél
Éhen alszom, ahol ér
Úgy szeretnék gazdag lenni
Jó ruhába' jární-keni
Nem kívánok mást sem én
Nem, nem, nem, nem, nem
Nem kívánok mást sem én*

*Ott benn igyekez a drága úrfi
Gyöngé húsba húst betúrni
S én vigyázzam őket itt kinn
Én a csicska, én a pitkin?*

*Úgy szeretnék gazdag lenni
Vágyam élni, inni, enni
Nem kívánok mást sem én
Nem, nem, nem, nem, nem
Nem kívánok mást sem én
Na ne már, pont erre jönnek
Na ne már, pont erre jönnek
Hova bújjak, meg ne lásson
Hova bújjak, hova én?
Meg ne lásson senki itt
Ne, ne, ne, ne, ne
Meg ne lásson senkise itt*

Scena II., Anna, DJ (*egészfejes, tigrismintás maszkban*), Leporello,
Kommendatore

An. – Nem azért, de várj, ne húzz a vérbe, ennyit érek én!

DJ – Bizalom lazán ha nincsen, hagyjuk egymást könnyedén!
 An. – Csak a maszkot vedd le, kérlek!
 DJ – De ha mondom, hogy nem!
 An. – Hülye perverz bonviván!
 DJ – Mi a perverz, meg se kérdem!
 An. – Épp te ott! Jó, sikítok, hogyha nem!
 DJ – Apácalány!
 Lep. – (Kész a botrány! Hát, szépen állunk! Lám, a főnök szív szegény.)
 An. – Erre emberek, hahóka!
 DJ – Csönd legyen, mer' esküszöm, hogy...
 An. – Mocskos állat!
 DJ – Fogd b' a szádat!
 An. – Mocskos állat!
 DJ – Fogd b' a szádat!
 Lep. – Jaj, főnök, az Isten gyakja, hagyd a picsába a csajt!
 An. – Mér' csinálod?
 DJ – Én?, nemáhoggy!
 Lep. – Kész a botrány, na szépen állunk! Valam' ici-pici bibi beza-, kiza-,
 bekavart, itten kéne abbahagyni, ki tudja, mi hova tart!
 An. – Kinyil idebe' a szivemigi ajtó. Liheg idebe' a rihe-puha vágy. Kigyul
 idebe' a zsigereki láz, szorit idebe' a vákum! Lég az életem, elég!
 DJ – Tüzel odabe' a kusza szukaróka. Bizony, odabe' a papa hegedül. Csupa
 csúnya nóta járja. Bukj ma el, ma bukj belém!
 An. – Mocskos állat!
 DJ – Épp te mondod?
 An. – Mocskos állat!
 DJ – Épp tenálad?
 An. – Jó, sikítok...
 DJ – Juj, de durva!
 Lep. – (Álljak itt, vagy csöndben oldalogjak innen oda el?)
 An. – Mire gyilok ez a kicsi liaisonka? Hova ragadoz a szerelemi szél, hova cipel
 ez a szerelemi főn, hova cipel ez a tájfun? Micsoda e borzalom? Micsoda e
 szörnyűség!
 DJ – Libeg ide-od' a ribi-libigóka. Végül így is úgy is odafele dül. Mogyoróm,
 aranygaluskám! Kicsoda nem szörnyűség, kicsoda nem borzalom?
 Lep. – Kész a botrány. Hát szépen állunk. Jaj az Isten verje má' meg, megin' a
 bonyodalom! Kicsit odébb kéne menni, nem ennyire képbe' lenni, mer' itt, ahol
 mostan állok, az egy nagyon hülye hely, pusztán csak a pozícióm engem is
 belekever.
 (a Kommandatore jő, Anna, elejtve keszkenőjét, messzire fut)
 KO – Lassan a testtel! Kóstonlj meg engem!
 DJ – Mért volna kedvem vén marhát ennem?

KO – Nem mersz kiállni, kutyaganaj!

Lep. – (Ez egyre durvább, nem hiszem el!)

DJ – Ez nem volt túl szép, nem!

KO – Tessék levenni!, vagy én vegyem?

Lep. – (A barma folyton mibe kever?)

DJ – Jaj, ne már!!

KO – Don Dzsuvá!

DJ – Nagyhalál! Vén szar, vigyázzál, holál várrád! (meglöki a Kommendatorét, aki beleesik a sziklakert egyik hegyes kis szirtjébe)

KO – Ó, a bajba!, ú, de durva! Meghalok, ha nincs segítség. Jé, a vér, a lélek illan, meghalok, ha most elalszom, testemből a lét kiszáll.

DJ – Ó, de könnyen villan a halál, ó, a lélek végül elalél. A vér, a lélek illan, testből a lét kiszáll, testéből a lé kiszáll, ó, a vér, a lélek illan, testéből a lét kiszáll.

Lep. – Jézus, marha! Jól elkúrtad! Azt a kurva, mit csináljak, ezt a szart hogy ússzam én meg? Ó, ha vége lenne már, ó, ha vége lenne már! Ó, a bajba, mit csináljak, ezt a szart hogy ússzam én meg? Ó, ha vége lenne már, ó, ha halva lenne már!

DJ – Leporello! Leporello?

Lep. – Helóka...

DJ – Álljál le! Baleset volt!

Lep. – (ellenőrzi a hullán a pulzus hiányát, DJ-re néz)

DJ – Baleset volt. Te is láttad. (Anna kendőjére néz)

Lep. – Anna pinácska... (letakarja a kendővel a hulla fejét) Nem lesz neki kicsit erős ez a belépő?

DJ – Tovább ugatsz... Meg se csináltam, mit pofázol? Szar kis nagymama... Ki a faszom tervezte ilyenre az embert? Egy kicsit megtörik a karosszéria, elszakad egy vezeték, a vezető meg örökre kiszáll a járműből. Én tehetek arról, hogy ilyen hisztis kis piccsa a lélek? (mindkettő el)

Scena III., Anna, Ottó

An. – Az... Apácskám az itt állt. Az a másik meg ott.

Ot. – Tudta, hogy mi a szándék? Persze, tudta bizonynal. Mi van, öreg, beijedtél?

An. – De hol lehetnek?

*Ott a kőszirt hegyén egy valamilyen test van! Maszk nincs a fején... Fel, térdre!
Élni mily jó! Mi jó, szép apácskánk.*

Ot. – Részvétem!

*An. – És az a gyilkos is elment már... Még langyos... Mégis késő... Elmúltunk...
Vértintaszignót a Halál odavéste. Nem visz tovább semmi út... Egy árva
ösvény... Drága, merre? Merre mentél? Drága apácskám! Jó mankóm...
Gyámolom.*

*Ot. – Már csak a teste ez, drágám. Egy sejtközösség. Már nincs neki mit érteni.
De ha volt, van-e lélek? De hova szállt el? Mondd, Anna! Szóval... Nem bírta.
Én itt csak pofázok, te meg elájulsz, édes!*

An. – Ah!

Ot. – Újra köztünk... Én vagyok itt, engedj be!

An. – Padre mio!

*Ot. – Csudát, te! Vár itten a te daliád, és szólít. Itt egy csepp repülő. Hát szívd
be mélyen. Szent fájdalom! Bocsánat! (elfordul és eltör egy szalmiáksós
ampullát Anna orra alatt)*

*An. – Én bizalommal voltam, semmibe nem gondoltam. Hipnotizálta szívem,
szegény apám ezért...*

*Ot. – Szentem! Ki volt az? Áru! el: mért kavarg a szád, a szíved? Ki okozta
mind e drámát? Ó, mondd, kicsikém, ki csinálta?*

*An. – Talán... Nem ő... Vagy mégis ő? Vagy mégis... S ha nem ő? Apácskám
merre van?*

*Ot. – Az apád... Édes kincsem, ő sohatöbbé nincsen. Kicsim, őrt állok én
helyette is.*

An. – Ah! Apácskám! Mit tettem ellened?

*Ot. – Lassan fárad benned már a bánat. Nézz énreám! Tiéd vagyok! Kicsikém,
bízd reám az életed!*

An. – Ah, ha remélsz tőlem bármit... Esküdj, megöled őt!

Ot. – Igérem! Igérem! Igérem, életem! Esküözön a két életedre!

*AO – A pillanatra vágyom. Az állat vért okádjon. Bár belepusztuljak, nem baj.
Bár velepusztuljak... Pihe, ha ő is pusztul, szakadjon tehát a szív!*

An. – Mondd ki hát, bosszút állsz-e? Újra!

Ot. – Hogy újra? Á, jó, tudom, és esküszöm!

*AO – A pillanatra vágyom. Az állat vért okádjon. Bár belepusztuljak, nem baj.
Bár velepusztuljak... Pihe, ha ő is pusztul, szakadjon tehát a szív!*

*An. – Sza(hahahahahaha)ka(hahaha)djo(ho)n a(ha) szív, suck, szakadjon!
Sza(hahahahahaha)ka(hahaha)djo(ho)n a(ha) szív, suck, szakadjon, na!*

*Ot. – A(hahahahahaha) szí(hihihihihihiv, a szív, a szív, dudumm, dudumm
A(hahahahahaha) szí(hihihihihihiv, a szív, a szív, dudumm, dudumm*

AO – Szív, vágy, ég, szó szíve, mindé szakadjék, na!

Ölj önhatalmulag, ölj önhatalmulag, önhatalmulag! (Anna és Ottó el)

Scena IV., DJ, Leporello

DJ – Jaj, azok a beszédes szemek!

Lep. – Jó. Hát nem tudom vetted-e, hogy ilyen-olyan események végbementek itten. Valaki meghalt, valaki kikészült, ilyenek. Persze! Minek túldimenzionálni?: ki a türelmét veszíti el, ki a becsületét vagy a hitét, ki az apját, hát istenem, ilyen az élet, folyamatos vesztesben vagyunk, mit csináljunk. A Mester persze kicsit továbbveszi a témát, amennyiben gondol az okra is. „Szükséges, hogy botránkozások essenek, de jaj annak, aki a botránkozást okozza.” Na. Hát akiről a Krisztus beszélt, ez a rendjénvaló kárhozatos mocsok, hát ez te volnál, édes gazdám. Úgyhogy akár ölj is, ha úgy érzed természetesnek, há’ nehogy má’ a kiéletlen indíttatásaid frusztráljanak a halálba, nem? Főleg hogy jobb napokon amúgyis tízezreket ölnek meg. Te is beszálltál ebbe, te döntésed, te tudod. Magadból gyilkost csinálsz, kurvára nem érdekel, de engem mi a faszér’ keversz bele? Te!, aki „az utolsó merevedésedre is dugással teszed föl a koronát”!

DJ – Egy: szerződés, ötös pont. Kettő: mi a piccsa közöd neked az egészhez?

Lep. – 5/b! Bocsánat. Hogyhogy mi közöm? Hát bűnsegéd lettem, bazmeg!

DJ – Ístenem! Szerinted miért jöttünk ide?

Lep. – Nem kérdés. Csak, hogy kivel vagy mivel...

DJ – Szerencsétlen! Húzódjál már...

Scena V., Elvira, DJ, Lep.

Elv. – Szétszedem őt, ha látom

Kitépem bő szívét

Keményen porbalázom

Nyakára hágok én

Ó, gyönyörű rémregény!

Száz éve éle véle

Száz éve kaptam őt

A drága, rongy ölembe

A vágyaimba tört

DJ - Rózsaillesat, rózsaillesat!

Elv. – Ha nem kapom meg őt

Újra

Nem lát meg több legelőt

DJ – De idejibe jöttél, édes, köszönöm!

Lep - Na, te kicsi notesz, mindjárt új item!

Elv. – Ha nem a(hahaha...)dja magát

Ha nem a(hahaha...)dja magát

Ki igézi Barikát, a Barikát?

DJ - Ó, te árva, ó, te árva!

(próza)

Elv. – Ki az?

DJ – Jesszus, nem igaz!

Lep. – (DJ-hez, súgva) Elvira. Nehezített pálya.

DJ – Elvira, nahát! Rég találkoztunk. Tíz éve? Száz? Na... Ilyen...

rosszkedvűnek látszol! Mi van? Bántott valaki? Szólsz, ha segítek, nem?

Elv. – Én nem akartam férfit egyáltalán, pont az ilyen férgek miatt, mint te, akik

otthagyják az embert az egy életre szóló kapcsolat kapujában, és ezt nagyon jól

érthetően elmondtam neked rögtön az elején, kábé egy nappal a zárdába

borulásom előtt. És én a testembe engedtelek! Te bennem robbantál az Úrba!

Harmadnap meg... Elhagyál engemet...

Lep. – Öt éve és 24 napja.

DJ – Mi van?! Te öt éve rágódsz egy ilyen gyerekes...faszssffelelőtlen ségen?

Elv. – Ok nélkül otthagyni engem egy az egy életre szóló...

DJ – De miből gondolod, hogy nem voltak okaim?

Elv. – Milyen okok? Az álló... nemiszerved, meg az önzőséged? És az én

vágyaim? És a bizalmam? De én nem az vagyok, aki ezt egy szó nélkül eltűri.

„Rámütéd két nehéz pecsédet. Eljegyezél és birtokolád ártatlanságom

nárdusát...”, melynek következményei lesznek. Vannak. Sajnálom.

DJ – Annyira jó lett volna, ha inkább a viszontlátás gyermeki öröme dominált

volna a viselkedésedben, nyuszika! Vagy legalább ha az értelem és belátás

hőlégballoonjával emelkednél a múlt folyton változó, épp ezért oly

kiismerhetetlen labirintusa fölé, a folyamatos, elveszett bolyongás helyett,

Leporello, segíts neki!

Lep. – Igen?

DJ – Mindent. Az elejétől. (a kezével „időt” kér)

Elv. – Hallgatom.

Lep. – Tagadom(m), tagadom(m)!

Itt rikit a Rita, Kata rakata s akaratom

A kirakati karika, ki akarati Tom(m).

Átönt tintát, Rita a karom(m)

A két tré tintát takarom(m), takarom(m)...

Közönség – Kitakarom a Katit, a roma Katit akarom!

Elv. – Te szórakozol velem?

Lep. – Mh. Együtt szórakozunk.

Elv. – Hol van megint?! Megint elment!

Lep. – És? Lépj már túl rajta, faszom! Jobban jársz!

Elv. – Megint elment!

Lep. – „Megint elment!” Jaj, hát nem te vagy az egyetlen! Itt vagytok e, ebben a nagyszerű albumba’ mind. Az utolsó öt év... 78. oldal. Tessék. Itt vagy ni. Egy fflatot tételecske a rengeteg között. Mindent mérlegre téve, mint közönséges emberi anyag sem bírsz itt legalább egy kicsit megkülönböztethető se lenni! Pedig volna honnan kiemelkedni: amerre ez járt, genitália nem maradt szárazon! Éshát elég sokfelé járt... Dekódolod... Vagy el is táncoljam... Esetleg ha elénekelném... Kérlek!

Pinamína, kicsit mélyedj e könyvbe, akivel kamatyolt, beleírtam. Katalógus ez, és én csináltam! Na figyelj! De hol kezdjük el? Kezdjük ott, hogy... talán Németország! Itt hétszázhuszonhárom a számuk. Hatszáznegyven Olaszba’ ’ki megvolt. Százegy francia, negyvenöt török, és!/: hazai holmi, írd és mondd: egyezernegyvenegy! Illetve negyvennégy! Miféle típusok ezek? Abba’ nincsen semmi rendszer. Akad néhány bábisitter, üzletasszony, direktornő, miniszter és ápolónő, mindenféle rangúak, és!/: a koruk se számít ám! Itt egy albán utász veterán, itt egy ukrán borászati gépész, és ami még kurva jó, egy dél-tiroli komplett szambaszakosztály! És még egy, vagy! kettő(?) furcsa rejtvény: ikrek, de!/: sziámi ám! Azaz ezt a faszit ha a hormon feszíti, hát nem érdekli más semmi sem, csak a lábatok között az a cuki négyajaku, magnetikus, bülbülszagú lény. Puncikák, nyíljakok hát, puncikák, nyíljakok hát!

Jó nagyon a kulturált, és jó a balta. Mélyen ezotérikust is húz a barma. Mindegy őneki, hősi alkat, girhes csontváz, vagy épp ha lapda. Tündi-büнди mind a nő, a szűk, a bő, a szájjal atom. Ő azt mondja, bízd a sorsra, tegnap azt, de ma ezt hozza. A pici nő, a cuki nő, a kacér nő, a facér nő, a pucér nő, a pecér nő, a pöcénő, a cicanő, a cocanő, nem számít, milyen nő, nem számít milyen ő, nem számít semmi. Egyvalami az érdekes, a zsigeri küldetés, a mikrokozmosz, szent űrbeérzés! És amiről nem beszéltem: köszönetet se kap érte. Te, semmi haszna nincs belőle. Itt a példa, szép személyed. Nincs tebenned semmi, semmi hála. Mér’ csinálod, én nem értem. Mért? Na miért? Mi? Miért? Na! Na miért? Mért? Azért, mert neked ez túl sok, és nem érted a jelentőségét, cicuka! Bennevagy az első ötezerhatban! ’z óriási, búcsu, el! (Leporello el)

Scena VI.

(Elvira el)

Scena VII. Zerlina, Masetto, barátok kara

(egy „vidéki” csapat jó)

Zer. – Ugye ürügye, szívügye, hogy a bú szaggassa szanaszét, ilyen mindenki számára van, de mennyire van, de mennyire van! És a kicsike csacsika, nem érti a buta, jajajaj, hogy a megoldás „ennyire” van, aaa, aaa, hogy a kulcs az a kezibe’ van.

Kar – Aaa, aaa, hogy a kulcs az a kezibe’ van, hallehelúhuja, hallehelúhuja...

Ma. – Szalad a buta, fut ide, fut oda, lohol a sehova, csuda botor e masina, jaj, a szívbe mar, de semmi baj. Mer’ a süsüike még ki se nyitotta a szemét, s odanézz: a kezibe egy gyönyörű viola, viola van, aaa, aaa, és ő máris a tutiba’ van, aaa, aaa, és ő máris a tutiba’ van, hallehelúja, hallehelúja.

ZMKar – Gyere kicsike violaszálam, fogd a kezem a kezettel lágyan, és a mennyország kapuja, odanézz, minékiünk tárva és nyitva van, aaa, aaa, nékiünk kitárva és nyitva van, aaa, aaa / nékik kitárva és nyitva van, halla...

Scena VIII., Masetto, Zerlina, barátok kara, DJ, Leporello

DJ – De most nem? Ezekkel mi a faszt lehet csinálni?

Lep. – Oké, ezegyszer. De mért kéne velük is bármit is csinálni?

DJ – Dehát valamit csak kell csinálni, nem? Góringa! Folytassátokfolytassátok, ki ne zökkenjetek valami módon! Ah, veszett fejsze nyele..., szóvaldehát mi ez, mi ez, tán csak nem valami szülinapi bababuli?

Zer. – Eljegyzés.

DJ – Nocsak.

Zer. – Az én eljegyzésem.

DJ – És ki az a szerencsés, akivel szerintem bárki cserélne a helyemben?

Ma. – Én vagyok. Segíccsek?

DJ – Segíthetné’... Végülis.

Zer. – Ó Masetto. Az én Masettóm. Az én szép Masettóm. Az én szép és kedves és drága és jó és...

DJ – Mindegyikünk jó valamiben. És a jó embereknek ma este egy társaságban a helyük. Telihold van. Didzsé.

Zer. – Hi, Zerlina.

DJ – Te?

Ma. – Masetto.

DJ – Jah... Ma este oldódjatok nálam. Leporello! Mit csinálsz?

Lep. – Micsinájjak?

DJ – A legerősebb emberrel menjetek el beszerezni a... mittudomén, csak mondok valamit: belga csokit meg...ja, jamaikait!, nem sorolom, orosz kaviárt, faszom, mindenből a legjobbat. És eleget. Mi többiek meg hazamasírozunk.

Világos?

Lep. – Majd nem. (Masettohoz) Gyere!

Ma. – De nem én!

DJ – Nézz már körül! Szerinted ki itt a legerősebb? *(megtapogatja Masetto karizmát)* Te! Ez nagyon komoly, hallod???! Neked kell menni!

Ma. – Nem hagyom itt Zerlinát egyedül.

Lep. – Hogy érted, hogy egyedül? Figyelj! Ha bulit akarunk, azt azért üres asztallal nem lehet, nem? Oda azért csak kell ez-az, nem? Vegyük a legalapabbat. Mittudomén a kenyér. Te láttál... Kevesebbet mondok: hallottál már olyat, hogy egy kenyér a saját akaratóból és lábán keresett magának alkalmas háztartást?, ne szopass, jó?

Ma. – Fejezd be...

Lep. – Jó. Az a vége, hogy legyőzve eredendő büszkeségünket időnként bizony nekünk magunknak kell odafáradni a javakhoz, és váltságdíjat fizetni értük, és nekünk magunknak kell arcunk veritékével hazacipelnünk őket.

DJ – Nem akarsz annyit cipekedni. Jogos. Hát akkor menjenek a többiek is veletek! Zergelány meg – ha baj, ha így szólítom..., nem baj? – eljön velem, ha már így alakult, és körbekalandozza szerény hajlékomat.

Zer. – Úgy érdekel belülről az a ház! Mazsi! Van pálmaház is! Meg akvárium is biztosan.

Lep. – Lepkeház, minizoo, japánkert, a Borzalom Pincéje...

Zer. – Most mér' nem nézhetem meg?

Ma. – Velem.

Zer. – Á, nem mehetek, sajnálom. Anyukám már főzi otthol a levest.

DJ – Áthozzuk azt is. Áthozzuk mind a kettőt! Te meg mire megjössz, már lehet, hogy sötét lesz! Láthatatlan pálmaházat meg alvó halakat nézzen a szerelmed, miután leszakadt a dereka a sok cipekedéstől a saját eljegyzésén?! Nem vagy te állat, hogy ilyet kívánj neki! Fél óra, max négy-öt, és a házamban találkoztok!

Ma. – Kicsit se vágjam pofán?

Zer. – Mazsi! Nem egy vadidegennel hagysz egyedül.

Ma. – Senkivel nem hagylak egyedül.

Lep. – Nem lesz egyedül, Apollón áldjon már meg! Meg ez egy ilyen nászajándék-szerűség.

DJ – Csak nem gyorsforralót kaptok két év garanciával, hanem életre szóló élményt.

Ma. – És mit fogtok csinálni, mi?

Zer. – Téged foglak várni. Utánad fogok epekedni. És hatalmas lesz az örömöm, mikor végre megérkezel. És addigra már jól megtanultam a házat is kívül-belül, és akkor majd felelek neked belőle!

Ma. – Majd együtt megtanuljuk!

Zer. – Ne légy már ennyire ciki!

DJ – *(Masettohoz)* Tudsz te nekem kellemetlenkedni? Figyu!: *(Zerlinához)*

Zergelány! Méltó vagyok, hogy hajlékomba jöjj!

Zer. – Tőlem...

N. 6. aria

Ma. – Kappisgálom

Semmiség

Értem én

Semmi gáz, sőt marha jó

Más vigyáz majd Zerlinára

Nincsen ebben semmi furcsa, semmi elkeserítő

Mással is jó, így igaz

Bízni másban kézenfekvő

Nemparázni, hű, de jó, hű, de frankó, s jujj, de primkó már parázni, jujj,

nagyon

(Zerlinához)

Gratulálok

Faja fickó

Az a rossz, ki rosszra gondol, úgyhogy semmi, semmi gáz nincs

(Leporellohoz, aki dobálja)

Lassujjá' má'!

(Zerlinához)

Új kaland vár

S a sors hozta így, végülis

Butaság volna elszaladni, amikor az élet jót kínál, végre, végre jót kínál

Nosza vedd el

Ami rád vár

Ki ne hagyd az út, ha fölfe-, fölfe-, fölfe-, fölfelé visz!

(Leporellohoz, aki húzná kifelé)

Szállj le rólam!

(Zerlinához)

Hű, de szép pár!

A szív dáma és a káró király!

Elinal a hűség szórakozni, odafut, ahol szívhakni vár, mert a szívnek az

kijár

Szív a szív az új kalandba, ezt kihagyni volna kár

Megragadni lenn a porba' volna kurva durva már

Kurva durva volna már

Durva kurva vagy te már

(Leporello, Masetto és a barátok kara el)

Scena IX., DJ, Zerlina

DJ – Hogy beszél ez veled? Nem hiszem el... Zergelány... Ezzel... Hogy bírtad eddig?

Zer. – Ne már! Ő a vőlegényem!

DJ – Nyuszika, gyere le a jégről! Ez egy tökéletes nonszensz, hogy te meg ez a minősíthetetlen, tufa állat!

Zer. – Hé!

DJ – Egy utolsó gazember vagyok, ha nem próbálnám fölnyitni a szemedet!

Zer. – Dehát már eljegyeztem magam vele. És nagyon szeretem is. Tényleg.

DJ – Dehát ez egy teljes képtelenség! Te komolyan egy életen át a háziasszonya akarsz lenni egy ilyen igavonónak? Te, mittudomén, a répatenyésztés oltárán kívánod elemészteni gyönyörű adottságaidat?

Zer. – Nem kell ahhoz gazdagság, ho...

DJ – És gazdaság? Értsd már meg: te annyira tehetséges vagy, annyira, hogy ez nem is egy eljegyzés volt, hanem egy kollektív öngyilkosság! Hát te egyszer se néztél tükörbe az elmúlt pár évben valamikor? Meg erre a ganétúróra se?

Zer. – Légyszi!

DJ – Hallgass már a belső hangjaidra! Figyelj már magadra most a kedvemért! Szerinted ez egy háziasszony bőre? Ez egy háziasszony keze? Ez egy gyereknevelésen kívül másra sem alkalmas test?

Zer. – Nem tudom, hogy... Kicsit most megijedtem.

DJ – Azt én is. Annyira hirtelen zúdul ránk minden! De mit nem tudsz?, bocsáss meg!

Zer. – Hogy ez most komoly, vagy valami csöbehúzás. Teljesen nem tudom, mit gondoljak. Hallottam már eseteket.

DJ – Én nem vagyok eset! Nem vagyok eset!!!

Zer. – Jó, hát nem is úgy gondoltam.

DJ – Nem vagyok eset! Én itt egy tökéletes karmakorrekciónak szeretnék rajtad végrehajtani... Te meg... Én magam veszek feleségül! Ennyire komolyan gondolom.

Zer. – Mi van? Te, engem?

DJ – Persze.

Zer. – Kettő perc ismeretség után?

DJ – Dehát kettő év vagy két perc, nem édesmindegy? Év és perc! Ezek tulajdonképpen szinonimák. És, életem, az idő nem más, mint illúzió! Csak a Most van! Mindenemmel rendelkezhetsz! Mocsár vagy Mennyország: a döntés az önkezedben van!

N. 7. Duettino

DJ – Lásd a szememben, drágám, szíved ígéretét

Vad szerelemmély vár rám, s hű lelkem végleg elég

Zer. – Jaj, úgy remeg bús lelkem, szavad szívembe vág

Ha bűnbe csalnál gyáván, rám szörnyű gyász vár, rám szörnyű vég vár!
 DJ – *Bízd ide bátran a bűnödöt!*
 Zer. – *De fáj elhagyni Masettot!*
 DJ – *Add neki múltnak az életed!*
 Zer. – *Szád szava bűvöl-bájol, kitakarit a mából, betakarit a mámor!*
 DJ – *Csak rád várok! Lásd a szememben, drágám...*
 Zer. – *Ó, mennyire félek én!*
 DJ – *Kismadaram, ne félj!*
 Zer. – *Szavad szívemhez ér...*
 DJ – *Kismadaram, ne félj!*
 Zer. – *Kárhozat vár reám...*
 DJ – *Légy bizalommal, édes!*
 Zer. – *De fáj elhagyni Masettot!*
 DJ – *Nézz a szememmel bátran!*
 Zer. – *Szörnyű a szégyen, szörnyű a szégyen, szörnyű a szégyen idebenn...*
 DJ – *Add át! Add át!*
 Zer. – *Halálom!*
 DJZ – *Ha sors kinyújtja kezét, ne félj fogadni kegyét, ha jó, akire rég vártál.*
 Vágyam járjon át, ma benned élje magát, mer' ő, amire rég vártál.
 Zer. – *Vágyam adjam?*
 DJ – *Angyal!*
 DJZ – *Ma minden annyit él*
 Mi benned élni kél
 Szép lelkem, a lelked ítél

Scena X., Elvira, Zerlina, DJ

Elv. – *Háháá! Mindig ugyanaz a vége! De ezt most nem viszed el!*
 Zer. – *Kezicsókolom.*
 Elv. – *Szervusz, kislányom!*
 DJ – *Nem tudnál lehasadni rólam végre? Nem látod, hogy programom van?*
 Elv. – *Főzőmosás, öblítés? Vagy használat után megy egyenesen a kukába?*
 Zer. – *Kezicsókolom, miről van szó? Tessék érthetően megmondani a néninek, hogy miről tetszik beszélni!*
 DJ – *Inkább én. Egyenesen fogalmazva: ez a nehézsorsú rámkattant, én meg addig tapintatoskodtam a jó szívemmel, hogy úgymaradt.*
 Zer. – *Ja, akkor biztos savanyú a néninek a szöllő!*
 DJ – *De úgy képzeld el, hogy annyira szerelmes belém, hogy el se tudja képzelni, hogy van olyan, hogy én nem szeretetem őt. Ezt az utolsó mondatot például fogadok, hogy nem is értette meg. És ezt sem érti meg! Hogy nem érti meg. Nézz rád... – tisztára, mint egy hulló. Mint egy preparátum!*

N. 8. Aria

*Elv. – Vigyázz, kerüld el őt!
Ne hidd szavát, szegény!
Amerre jár, gyalázza mind a nőket
Ne bízz ígéretében
Tekints reám, ha példa kell, ha nem hiszel
Bolondulásig vágyom őt, mióta
Belémhatolt, de mélyen
Magja, lám, kikélt
Az életem azóta ő, és semmi más
Csak ő, és semmi más
Vigyázz magadra hát!
Vigyázz magadra hát! (Elvira és Zerlina el)*

Scena XI. DJ, Anna, Ottó

DJ – Zergelány! Mi a bánat ez? Valami vudu, hogy ma semmi nem jön össze?
Legalább nem unatkozunk, nem? Faszom.

(DJ el, Anna és Ottó jő)

Ot. – Nem halogathatom tovább! Az Isten szerelmére! Át kéne ezt az egészet beszélnünk! Annuska! Meg kell, hogy értsd: ami megtörtént, az megtörtént! Azon nem tudsz már változtatni! Dióhéjban. Vagy terjengősebben is. Tekintsd úgy, hogy múltunk egy befejezett és soha újra nem vágható film. S ahogy a Nagy Rendező megrendezte, úgy marad örökre. Gondold azt, hogy csak szereplői lettünk egy történetnek... Mert így is van! És ez a történet épp minket választott! Ezek a dolgok most épp mivelünk történnek!, ami egyszerűen csodálatos! Igen, ez valahol csodálatos! Egy igazi drámában vagyunk, amit étellel és vérrrel írnak! Igen „írnak”! Most is írják! Nem tudjuk pl., hogy a szerelmünk merrefelé konkretizálódik. Csak egyetlen példa az elvarratlan szálaknak a... jelenidejűség problémájának a fölvetéseire, illetve -sére... Ja, elég a -sére. És míg a többség csak passzívan elszenvedi a drámát, addig néhányan élvezni is képesek, mégha részesei, mégha szomorú részesei is. Nézz rám! Viszont vannak egészen kevesen – talán nevezzük őket kiválasztottaknak, nem krisztusi..., vagy de!, vagy abszolút de krisztusi értelemben! – akik maguk is képesek drámai cselekményekkel továbbszöni a Nagy Szüzsét, és nem várni ölbe tett kézzel a Gondviselő ilyen-olyan, és esetenként bizony meglehetősen közhelyes..., jó: közhelygyanús megoldásaira. Gondoltam, átrakhatnál rám valamennyi lelki terhet, amennyiben ez találkozik a te egyetértéseddel is. Basszus!, dehát tudod, hogy ki volt, nem? *(DJ jő)* Didzsé!

DJ – (Faszom!) Igen?

An. – Hát itt vagy?

Ot. – Igen... Te mindenkit ismersz, ugye?

DJ – Aki számít. Mert?

Ot. – Szükségünk... van! a segítségedre.

DJ – Ja... Persze. A gond komolyságától független mértékben rendelkezhetnek a kapcsolati tőkémel. Minden értelemben. Egyebekben meg részvétemről szeretnék biztosítani mindenkit, aki szomorú helyzetbe került, és aki elfogadja a részvéteimet. Anna, mivel vigasztalhatnálak meg? Egyáltalán: megvigasztalhatlak még bármivel? (*bűvöli Annát*)

Ot. – Nahát, gyerekek, ti ismeritek, ti honnan ismeritek egymást? (*Elvira jó*)

Scena XII., DJ, Anna, Ottó, Elvira

Elv. – Újra akcióban! Szörnyü kangörény!

N. 9. Quartetto

Ó, drága, szörnyü nagy veszély

Ha szóba állsz vele

Jaj, el ne hidd szavát, szegény!

Jaj, ne szeress bele!

AO – Mi ez?

Micsoda borzalom?

Mely így betölti őt

Az arc, a szem, a testbeszéd...

Árad a fájdalom

Árad a fájdalom

DJ – Ez régi jó szokása

Ekézni folyton engem

Megbomlott már szegényke

Övé egy más valóság

Menjetek, ápolom

És kicsit megvigasztalgotom

Elv. – Ne higgyetek neki, semmiképp!

DJ – Máshol jár, máshogy üzen.

Elv. – Nyitott seb: a lelkem ilyen!

AO – Jaj, melyikük a jó, jaj melyikük a gáz, jaj, melyikük a máz, ki mondja meg?

DJ – Gyönyörűm!

Elv. – Nyomorult! Ma fanfárok a szavaim, a dalom!

AO – Egek, mi ez az iszonyu érzés?

DJ – Egek, mi ez az iszonyu túlzás?

Elv. – Harcos amazon a gyökere bilincse!

AO – Metaforikus valamit mondott!

DJ – Metaforikus vitaminomlett!

Elv. – Elbukik az Aki, ha valaha rontott! Folydogál már... De iszonyu érzés!

Szól a szó, bár megállna, de nem mer.

An.- Folydogál már a szó, fojtva ő, ha áll, folydogál, állna bár, már megállna, de nem mer, nem!

DJ – Folydogál már a szó, fojtogat már engem, bár már megállna, de nem, mer' nem!

Ot. – Folydogál már a szó, körbefolya végre, jó végre vár, apadna, ám nem mer!

Elv. – Ó, te kirakati palika, te tetüke, te szotyola, te kurafi, te gezemice! Gyere ide az anyuhoz! „Ide gyere!”, nem asz'ontam? Ide gyere azon nyomban! Gyere ide az anyuhoz, nincsen még egyszer!

DJ – Jézusom, mit beszél, Istenem?

AO – Édes Jézusom! Véresarcú Megváltóm!

Ot. – Jaj, de szánom-bánom, hidd el, d' egy szavát sem értem én.

An. – De én, sajnos, nagyon értem, mi a mondanivaló.

DJ – Menni kéne. Viszont most csak fostosan mehetek el.

Elv. – Szörnyü harc az arca, róla minden leolvasható.

Ot. – Szörnyü szörnyü!

DJ – Bolond szegényke.

An. – Persze, persze!

Elv. – Jaj, el ne higgyed!

DJ – Ó, te szegény!

Elv. – Ócska ripacs, ócska ripacs, ócska ripacs!

AO – Jaj, a nő a befutó!

DJ – Idefigyelj, jönnek-mennek, idegyűlnek, megítélnek, és a végén még azt mondják, „Szánalom a hülye tyúk!”

Elv. – Nem érdekel a halandzsád! Leszarom, hogy ki mit gondol. Semmi nem érdekel engem, hogyha újra mondhatom: Itt a legnagyobb görény!

DJ – Maradjál már, ó, te szegény! Ne alázzad magad tovább! Ne csinálj magadból hülyét! Kicsit túljátszod megint.

Légyszi, légyszi hagyjad abba!

Csitt, te, csitt, te!

Csitt, te, csitt, te, fejezd már be!

A helyedben abbahagynám.

Ki a francot érdekelsz te?

Oké, ennyi, rendben, abbahagyhatod!

AO – Semmi kétség...

Szörnyü sértés

Rágja szét nyomoru lelkét.

Lassan értek én a szóból...

*És megélem őt, szegényt.
Jaj, ha vége lenne már!
Talán abbahagyható.*

*Elv. – Semmiképp nem hagyom abba
Az se érdekel, ha kínos.
Főleg, hogyha neked az, te pörgettyű, te sírfelirat!
Ha kell, ezerszer kimondom...
Aljas állat!
Szörnyü ember, hülye tapló!
Vétekelő, buta kissrác!
Sose fogom abbahagyni, mert nem abbahagyható.*

DJ – (megöleli és így tartja Elvirát) Elnézésteket kérem a történetekért. Nem kellett volna hagynom. Elmegyek szegénnyel. Próbálom megnyugtatni. Még egyszer bocs! Anna! (Elvira beleharap DJ-be, kiszabadul és elrohan) Bocsáss meg, ha egy mód van rá! Kérlek. Tudom mennyire érzékeny vagy. És ha segíthetek bármiben, vagy ha kapok legalább egy esélyt bizonyos dolgok tisztázására, akkor este nézz el hozzám. Szánunk egy kis időt. Szíveim!: addio! (DJ el)

Scena XIII., Anna, Ottó

N. 10. Recitativo ed aria

An. – Végre biztos! Biztos ő volt!
Ot. – Ki volt a mi?
An. – Ő volt az! Édes Istenem!
Ot. – Mi a fene! Drága, parancsolj!
An. – Halál ő! Halál ő! Hogy' mondjam el neked, de tényleg ő volt. Ocsmány kis sátán!

Aria

*Ha száj nyílna szóra
Ha vágy kélne bennem
Kimondnám, ki, menten:
„Jaj, ez ölte le jó apámat!”
Vendettát ígértél
Ha kétség törne rád, képzeld tovább
A mellem harapta
Ruhámból kitépett
A nyelvét számba dugta*

*Köpűle, köpűle hajnalig, jaj
Ó, jaj, ő ezt akarta, ezt várta
Gusztustalan, sekély!*

*Muszáj végre tennem
Ragályútra állnom
Kifulladásra várnom
A bosszúra alkalmas órát
Vendettát ígértél
A függönyt húzd odább
Lásd végre át:*

*Ő volt az, esküszöm, ő volt az, így hidd el
Vendettát ígértél
Amíg van benne vér, átkom legyél!
A vágyam, ha keresed, édesem:
A fejét kérem, véresen
Üvegszilánk szemibe
Picinyke tű tüdejibe
Omoljon a bél!
Szakadjon a szív!
A szárnyát kiteped!
Nagyámen! (Anna el)*

Scena XIV., Ottó

Most Anna képzileg. Vagy ez a Didzsé gyerek tényleg az apja gyilkosa? Márhogy Annáé. Anna apjáé. Dehát, ha ez az igazságos, hogy megölik, aki megöl valakit, plusz az igazságnak innentől érvényre kell jutnia, akkor valaki engem is meg fog gyilkolni, ha gyilkolok. Aztán a gyilkosomat is leöli valaki. És így tovább... Dehát így lassacskán ki fog pusztulni a Föld! Miattam? És megölni valakit, mert Anna fölismerni véli a hangját! Ez milyen már? Nem élünk a kőkorban, könyörgöm! És az egész hátralévő életemet börtönben töltsöm? Dehát egész eddig arra vártam, egész eddig csakis azért törekedtem fáradhatatlanul, hogy méltóvá legyek hozzá, hogy az enyém legyen. Most meg hirtelen elkezdjek gyilkolászni? Hogy az enyém legyen? Aztán meg irány a börtön, hogy sohase legyen az enyém?! De mi van, ha senki nem tudja meg? Jézus!!! Már csak a póráz meg az elektromos sokkoló hiányzik.

N. 11. Aria

*Őerte élek én, én vagyok hű kutyája
Szép számból fú a para dala: fázol-é, kicsi angyalom?
Átfog majd két karom, már tenni vágy
Mondd el, mondd el, mi bánt!*

*Szellem szállt a sírra...
S a sír beomlott...
Ejh, miért kell líra?
Mert jó, tőle mily jó, a nélkül, ó, de szép, szürke ravatal...
Nélküle mi az ember?
Nyúlebrió
Jé, kicsi szívem énekel
Hányja magát...*

*Dalla sua pace la mia dipende
Quel ch'a lei piace vitamirende
Quel che le cresce morte mi dá
Morte, morte mi dá
Dall az imádság
Valaki benne
Dalol a lélek
Valami lenne
Él hát a teste, már tenni vágy
Mért te? Mért ennyi vágy?
Mért ennyi vágy?
Ó, hallom véred hangját: vért enni vágy! (Ottó el)*

Scena XV., Leporello, DJ

DJ – Á, itt vagy! Remélem zsír minden!

Lep. – Egyenesen fürdünk a zsírban, bazmeg! Komfortos kis tepsi ez!

DJ – Mi van, történt valami?

Lep. – Ja, hogy amúgy. Uristen! Hát hazavittem az egész kompániát, ahogy kérni kegyeskedted...

Ott aztán rittyentettem nekik egy kis kommunikációs haknit, a tónust természetesen végig a te keresetlen modorosságodon belül tartva...

DJ – Szuper!

Lep. – Viszont Masettohoz folyamatosan beszélnem kellett. Ha abbahagytam, azonnal lendült. Az ükid nagykristálya pl., hát..., de aztán természetesen agyondomináltam a srácot! Úgyhogy nyugalomra semmi ok.

DJ – Szuper. Leszámítva...

Lep. – ...vavavava... Huss! Itattam a népet rendesen! Kéttékilaegysör-vetélkedő, harmadik kör, még mindenki versenyben, amikor ki lép be?

DJ – Zerlina!

Lep. – És ki?

DJ – Elvira...

Lep. – Szuper! És miket beszélt rólad?

DJ – Nyilván csupa dehonesztálót. Gondolom mocskolni próbált.

Lep. – Apám!

DJ – És Zerlina?

Lep. – Teljesen elanyagtalanodott.

DJ – S a másik?

Lep. – Csak sivalkodott.

DJ – És te?

Lep. – Hát a tombola után empatikusan belékaroltam, kitámogattam a friss levegőre... Aztán ahogy valahogy odakeveredtünk, tapintatosan kulcsra zártam kívülről a kertkaput... Aztán szabadon eresztettem – egyenesirányú futásommal növelve végtelenségig a szabadságfokát.

DJ – És most az összes bábu ott van bezárva? Mekkora gólpasz, apám! Te! Ma újra megcsinálom a tizenegyest! Elegen vannak, nem?

N. 12. Aria

*Fincsike portól kábulat-este, kőpöcikének dolga leszen
Jöjjön az összes jó numerandusz, mindet az éjjel még beverem
Indul a munka, lendül a gálya, mozdul a testem, és kicsikéz
Annyira kurva jó!
Á, helo, csajok!
De szuper a buli!
Csá, szeva, mizu!?
Arra van a budi!
Itt van a csík!
Nyílnak már a húsibolyák!
Nyílnak már a húsibolyák!
Nyílnak már a húsibolyák!*

*Én kicsi dongóm száll közepébe
Szívja be lelkem illatát
Ó, bódító, ó, bódító!*

*Állat az ember, lüktet a henger, kvázidugattyú-érdeküség
Lüktet a henger, kvázidugattyú-érdeküség
Álljon az árbóc, álljon a kémény, álljon a fárosz, álljon a fa!*

*'sz ami fontos, a drága bozontos, minden egyéb az sóhivatal
Tombol a két keze, tombol a szája, tombol a hája, tombol a vére, tombol a
méhe, tombol a vágy!*

*Fincsi magamtól kábul a teste, hallani vágyom a hús sikolyát!
Túrjad a húst, te hőz jogarom, túrjad a húst, mer' így akarom, így akarom,
így akarom, merhogya ÉN így akarom! (taps, DJ, Leporello el)*

Scena XVI., Zerlina, Masetto

Zer. – Mazsi! Légy szíves! Mazsika!

Ma. – Hozzám ne éj, bazmeg!

Zer. – Dehát mi van?

Ma. – Mostál kezet? Vagy lehet, hogy még gecis? Te tényleg gecis kézzel akarsz hozzámérni? Szájad öblítetted már?

Zer. – Mi van? Te teljesen beteg vagy! Pszichológushoz kéne menned! Megint.

Ma. – Legalább kussolnál, ha már ekkora lotyó vagy! Elmész kettesbe' mással. Az esküvőnk napján!

Zer. – Az csak egy eljegyzés volt!

Ma. – Te!!! Hagyod, hogy mindenki előtt megalázzon az a kis köcsög! Meg tudnálak löni, annyira gyűlöllek!

Zer. – Dehát ha egyszer nem is történt semmi! Uramatyám, hogy szedjem ki a fejedből? És mi van, ha történt is volna valami?! És ha csak nagyon csőbe húzott volna? Nagyon kicsit se sajnálnál? Dehát ha legalább komolyabban hozzámért volna, hogy jogos legyél! Legalább jól megkúrt volna!

Ma. – Mér'? Csak ilyen rossz kis kicsike valami volt?

Zer. – Elengedel egy idegennel...

Ma. – Mi van?!!! Én????! Hú, bazmeg! Kicsit se vágjalak pofán?

Zer. – De! Igen! Csináld csak! Tegyéél pontot a végére: verj agyon! Beteg paraszt!

N. 13. Aria

Baltát, baltát, jó Masetto, üss a bűnre, sújts le bátran!

Tisztességed aljasságom üsse szét laza, puha kezivel

Balta, balta! A cédaságba.

Üss meg bátran, üssed szájam, üssél rendet énbelém!

Soha nem okozok gondot

Üss, szivem, magadba vissza

Eledeled vagyok

Itt a te szíved dobog

Mondjad, mit akarok

Mer' elborít a sár, borít a sár, a sár, ha leveszed a kezedet már, ugyebár.

Balta, balta, jó Masetto, durva eszközt durva bajra

Rúgjál hátba, üssél szájba, orrom törd be legelébb!

Ó, jó Masetto!

Üsd a nyomorom! Basszál hátba, kúrjál szájba, testem, lilimom átadom

Üsd a nyomorom!

Üsd a nyomorom!

Vagy üsd a gyönyört, a homályt, a szemét, a kezét, a zenét!

Tegyél bármit, csak enyhülj meg, kérlek

Használj el, ha ez megnyugtat téged

Mert ez borzalom, mert ez borzalom, mert ez borzalom, mert ez fáj

Nincs benned irgalom, ez nekem fáj

Ó, ez annyira fáj

Ó, ez annyira mennyire fáj!

Béke lépje át szíved küszöbét

Olyan gyönyörű házibéke

Kérlek, engedd el végre magadat, engedd belém a kegyelmedet

Szi-szi-szi-szigorú légy te vélem, életem,

Hisz szi-szi-szivesen élek érted,

Életbérletem, életbérletem, életbérletem

Recitativo, Masetto, Zerlina, majd DJ

Ma. – Azt a kurva..., 't ezt hogy csináltad? Szuggerájsz, vagy micsinálsz, hogy most egész másként gondolom én azt, ahogy vagy?

DJ – (távolról) Kösz, tényleg! (ugatás hallik) Te! Ez mindig veletek van?

Idegen hang – Jaja! Mindig.

DJ – Ez a nápolyi, nem?

Idegen hang – A nápolyi meg a bordói keveréke.

DJ – Ja? Aha... Azért szép.

Zer. – Jaj..., szerinted ez az ő hangja?

Ma. – Mér', és ha igen?

Zer. – Hát akkor lehet, hogy ide fog jönni.

Ma. – És akkor mi lesz?

Zer. – Gyere! Bújjunk el! Csak te meg én!

Ma. – Most meg mit pedálsz annyira? Áháháá, látni fogom az arcán! Ettől fossz.

N. 14. FINALE PRIMO

Ma. – Arra, balra! Dőlj a falra! Azután pedig ne lessél! Húszig számolj, én

pedig így, ide valahova elbujok!

Zer. – Centi-centi! Hova állj? Valahonnan meglát, ó, Masetto! Komolyan, már szinte látom! Te, ha meglát, annak, jaj... Szörnyű lesz, hát mért nem érted, egyetlenem?

Ma. – Ott maradjál, ahhol mondtam!

Zer. – Maradjon a... Mért maradjak?!

Ma. – Beszélj majd jólérthetően!

Zer. – Mér' csinálod égetően, mér' csinálod sértetően?

Ma. – Artikulálj, ennyit kértem! Tudom én...

Zer. – Dehogyan tudod!

Ma. - ...mi a bibike!

Zer. – Undorító!

Ma. – Kirügyeznek...

Zer. – Micsoda?

Ma. – ...a bizonyíték...

Zer. – De mire még?

Ma. – ... a pofáján! Tudom, hogy ott lesz, biztos, hogy ott lesz!

Zer. – Gyere haza velem, cuki! Mindjárt' lehül az idő.

Ma. – A pofáján látom majd a bűnöd, a pofáján látom majd a Bűnt.

Zer. – Te akartad, jó' van, faszfej! Sose féljél, megkapod!

Scena XVIII., DJ, Zerlina, Masetto, rajongók kara

DJ – Ott, ahol a fény világít. Csak nyugodtan, ki is van írva. Nekem itten van pár dolgom, köszi szépen a fuvart, köszi, nekem, igen, állandó az ügyeletem, ez egy ilyen karitatív, ilyen nem tudom én hivatás. Nem tudom, ilyen szokás.

Kar – Ó, te nagyszokású ember! Szinte példakép a lényed! Áldjuk isteni személyed, drága ember, édes úr! Ezt a csőcselék nem érti. Bég a birgenyáj, nem él, ólja külje rezge már, ólja külje rezge már, ólja külje rezge már... (rajongók kara el)

Zer. – Vágja zápor rét virágát! Kihöz bújjon, mit csináljon?

DJ – Ne rejtőzz el, úgyis látlak, rádcsukom a szempinámat! Bocs, Ferenc!

Zer. – Nem szerencsés ez az óra...

DJ – Ne gyötörj, szerelmem, újra!

Zer. – És ha nemtudomki jőne?

DJ – Szívem, mi lesz, mi lesz jövőre? Jöjj, amikor így dalolok, szívszakadok, drága leány! Ne gondolkodj, a te dolgod álmod látni a végórán. Csöndesüljél, angyalkám! Csöndesülj el, angyalkám...

Zer.- Jaj, de értsd meg, hátha néznek, sőt, vadásznak éppen ránk! Szó benned jó, szó benned jó, szóval hallgass már, szó benned jó, szó benned jó, szóval arra áll!

DJ - Masetto?

Ma. – Az, Masetto!

DJ – Dehát mit keresel... te annyira a szélen, amott a periférián, mikor itt van a te Napod, ki csak terád sütné!

Ma. – Akkor ne állj a fénybe...

DJ – Már itt se vagyok, nyugi! Gyertek hozzám! No para! Zsír a szitu. Teljes egészen zsír.

Zer. – Hát induljunk el hárman...

ZM – ... és legyünk kínvidámak, mert nincsen kifogás, nincsen kifo-, kifogás!

Nyelünk, ha nyeriünk, induljunk hát! Nyeriünk, ha nyelünk induljunk hát!

Gyerünk induljunk hát! Gyerünk induljunk hát!

DJ – Induljunk hát! Induljunk végre már! Induljunk, az égre, menjünk már!

Induljunk, a bajba, menjünk már! Az égre, menjünk már! Picsába, menjünk már!

(mind el)

Scena XIX., Elvira, Ottó, Anna

Elv. – Bizony, haver, kurázsí, ha dögkesely csivitel! Nem törhet ránc a pánik, a fél, a fél, a félelem!

Ot. – Semmitől nem ijedni! Semmilyen magasabb tudati ráhatásnc nem engedelmeskedem!

An. – Bémenni szépen, sorban? A bűn barlangjába? Hej, ha felismer végűnc bizonynal! Ez egy lidérc! Egy rémkirály! Légyszives, gyerekek, nagyon uralkodjatok magatokon! Nagyon, nagyon!

Lep. – Egy újabb különítmény! Nyilván beveszed őket.

DJ – Persze, tök szar a parti! Micsoda truváj, apám!

AEO – Minő pokoli hang ez? Elég bizonyítéknak.

Lep. – S, s! Kínt álló társaság! S, s!

AE – Hozzánc szólt, Ottó!

Lep. – S, s! Hé, három faszkalap!

Ot. – Hozzánc beszélnc-e?

Lep. – Ki máshoz, Uramisten! Ott, arra van az ajtó!

Ot. – Nagyszerű az ajánlat! No lányok, bémegyűnc-é?

Lep. – Tehát ott van az ajtó! Nna befelé, új hűs!

AO – Ég óvja álmunc hűs tavaszát!

Már ránc az Isten vigyázzon!

Elv. – Már ránc az Úr vigyázzon!

Bár lenne pártfogóm!

Ó, a Nagyisten óvjon!

Bár lenne pártfogóm!

Az Isten tudja jól áldozatom

*Már rám az Úr vigyázzon!
Bár lenne pártfogóm!
Az Isten lenne pártfogóm!
Istenitélet az én naiv álmom
Pokol tüze égesse szive szemetét!
Jövel, pokol!*

*An. – Az Isten vigyázzon, óvjon Ő!
Bár lennél pártfogóm, én édes Istenem, ki mindenható!
Bár lenne pártfogóm!
Az Úristen vigyázzon!
Bár védene az Úr!*

*Ot. – Miránk az Úr vigyázzon!
Legyen a pártfogónk!
Az Úristen legyen velünk!
Miránk az Úr vigyázzon!
Bár lenne pártfogónk!
Az Úristen legyen velünk!
Miránk az Úr vigyázzon!
Az Úr, az Úr, az Úr!*

Scena XX., DJ, Leporello, Masetto, Zerlina, sok paraszt

*DJ – Oh, ye!, asztalaim teleállnak!
Lep. – Önkiszolgáló, vegyetek, srácok!
DL – Skacok nyúljatok mindenhez bátran
Minden, amit találtok a házban
Fogyasztásra kész
DJ – Nagy borok! (/Meggybefőtt!)
Lep. – Belga csoki!
Ma. – Kérlek, Zerlina, ésszel!
DJ – Fű, gomba!
Lep. – Kokain!
Ma. – Kérlek, Zerlina, ésszel!
ZM – Jól bekezdett a hős házigazda
Jó a móka, ha véget nem ér, ja!
Hogyha véget nem ér túl korán
DJ – Ci-cicc, cicuka, iszonyu szép vagy!
Zer. – Ó, köszi!
Ma. – Kész a cédája újra!
Lep. – Cukika cica megy a horogra!
Ma. – Még ma tuti kitépem a béled!*

Zer. – *Ú, Masetto de mennyire durva!
Szörnyü harag a szemibe' már!*
DL – *Fúj, de durva Masetto pofája!*
Zer. – *Ú, Masetto kívánkozik a vérre!*
Ma. – *Rajta hát, kis ribancka!*
DL – *Józanész, taktikus praktikák!*
Zer. – *Ú, Masetto kívánkozik a vérre!*
Ma. – *De nagyon odavan a ribike.*
ZDL – *Milyen ijesztő ez a Masetto
A szemibe' de iszonyu láz
Testvér, jól vigyázz!
Milyen ijesztő ez a Masetto
A szemibe' de iszonyu láz
Testvér, jól vigyázz!
Jól vigyázz, jól vigyázz, jól vigyázz!*
Ma. – *Ribi, ribike...
Fuj, a rohadék!
A ribanc már az úri faszra vár!
Faszra vár, faszra vár, faszra vár!*

Scena XXI., előbbiek és Ottó, Anna, Elvira

Lep. – *Na, jöjjetek be bátran, mindenki vára várunk!*
DJ – *A ház, a szív ma nyitva! Viva la liberta!*
AEO – *Jaj, úgy köszönjük néked
Hogy lehetünk vendéged
Ó, be' szép ez így!*
DJ – *És most mindenki...*
AEO – *Köszönjük!*
DJ – *Akkor egy-két-há'...*
AEO – *Tele a szívünk, telve de teljesen...*
DJ – *Viva, viva la liberta!*
Lep. – *Viva la liberta!*
Mindenki – Viva la liberta!
DJ – *Kéne egy másabb muzsika, és indul is a minden.*
(zenei váltás, próza)
DJ – *Édes kisleányom! Ezek meg akarják hekkelni a bulit ezzel a zenével?*
Lep. – *Jó' van má'! Mondtad, hogy pörgősebb vagy ilyen gyertyás bulit akarsz?*
(ének)
Lep. – *Heló, lendülni kéne!*
El. – (Zerlina felé biccent) *Az ott, az a kis lotyó...*

An. – Jó Isten!

Ot. – Psz! Szimulálj, te...

DL – Na végre, alakul?

Ma. – De tök jó, de tök jó, de tök szuper, alakul!

DJ – Te ápolgasd Masettot!

Lep. – Nem iszunk pertut, ember? Meghívjalak?

Gyere kicsit lazázni, hálló!

Depizni mire jó?

DJ – Drága szerelmem, árvám!

Zerlina, Zerlina, fétisem!

Ma. – Eridj, hagyjá' má' békén!

Lep. – Egy féldeci tequila?

Ma. – Ne!

Lep. – De!

Drága Masetto!

Légyszi!

Ma. – Ha nem eresztel...

Lep. – Légyszi!

Ma. – Veszem a Burnust...

Lep. – Le kell lazulni néhanap!

És hidd el ez így van jól

Ma. – Most elég! Anyád! Zerlina!!

An. – Kibírhatatlan a zűrzavar!

EO – Ma, szív, ne könyörülj!

DJ – (távozik Zerlinával) Á, szóval itt van az olló! Vedd le, vedd le!

Zer. – Ó, Jézus! Vedd az életem!

Lep. – Ó, jaj, indul a dráma! (DJ-ék után távozik)

AEO – Atyám!, be' gyönyörűség: kivégezi magát!

Zer. – (kintről) Hagyd a gombom, férfisátán!

AEO – 'csoda alkalom a tette!

Betörünk, ha már megette.

Ma. – Ah, Zerlina, ah, Zerlina!

Zer. – Undorító!

AEO – Jön a lavina, a cunami, ha kifesel a kikeleti bimbó!

Zer. – Undorító!

AEO – Jön a zivatar, a ravatal, a hivatal, a mennyei bíró!

Zer. – Szennyes kéjbarom! Engedj el végre, kérlek, tényleg!

AEOM – Pöcikét még várunk kéne

Fokozódjék kissé még ez a helyzet, lássuk az il flagrantit!

DJ – (belöki Leporellot) Itt az aljas! Ez csinálta! Ó, te rókalelkü nyű, te szar szemét! Mér' csináltad?

Lep. – Mér', mit csináltam?

DJ – Mér' csináltad?

Lep. – MÉR', mit csináltam?
DJ - MÉR' csináltad?
Lep. – Hagyjál már, bazmeg!
Ot. – Itt a vége, drágaságunk!
Szánalom, ahogy igyekszel. Hogy igyekszel. Hogy igyekszel!
Elv. – Szánalom, ahogy igyekszel! Hogy igyekszel!
An. – Szánalom, ahogy igyekszel!
AEO – Nade már kezünkbe' vagy! Szarba' vagy!
DJ – Donna Elvira!
Elv. – Eltaláltad!
DJ – És te Ottó.
Ot. – Si signore!
DJ – Anna, bazmeg...
An. – Gyilkos állat!
AEOM – Gyilkos állat, gyilkos állat!
Zer. – Végre tiszta már a kép! Végre tiszta már a kép! És a dalnak vége már, vége már, végre vége!
Ma. – Végre tiszta már a kép, végre tiszta már a kép, végre tiszta már a kép!
Végre véget ér a dal!
Ot. - Végre tiszta már a kép, végre tiszta már a kép! És a dalnak vége már.
AE – Végre tiszta már a kép, végre tiszta már a kép! És a dalnak vége már, végre vége!
AEOMZ – Végre, véget ér a dal! Bukta, bukta, bukta!
DL – Mekkora büdös kelepce!
Istenem/Istenit, hogy úszom/od ezt meg?
Valahogy tán csak túléltem/ed
Nem igaz, hogy így bukom/sz el
Jaj, a bánat hova támad siralomház szaga árad
Ám ha erre ráparázom/ol, akkor biztos csak a vég
Jaj, a bánat hova támad, siralomház szaga árad
De ha erre ráparázom/ol, akkor biztos csak a vég
Jaj, a bánat hova támad vigalomház tava szárad
Ám ha erre ráparázom/ol, akkor biztos csak a vég
Jaj, a bánat hova támad, vigalomház tava szárad
De ha erre ráparázom/ol, akkor biztos csak a vég
AEOMZ – Dráma, dráma, cserberántó
Dráma, dráma, cserberántó
Ég a homlokodon a bélyeg
Beborít a népitélet
Mer' a bosszú falni vágy
Mert a bűnbe zárni vágy
Dráma! Dráma!
AE – Végre véged, ótvar állat

OMZ – *Dráma, dráma, dráma, dráma, ó, cserberántó!*

AEOMZ – *Jó lesz félned végre bosszúnk*

Jó lesz félned végre bosszúnkat

Te mocskos fos, te disznó pornós, gennyes turha, bűzös fertő, dög szömörcsög, pont:

Pusztulásod tény, az ám!

Dráma! Dráma!

AZ – *Dráma! Dráma! Ó, csel-Erato!*

OEM – *Dráma, dráma, dráma, dráma, ó, csel-Erato!*

AEOMZ – *Jó lesz félned végre bosszúnk*

Jó lesz félned végre bosszúnkat

Te mocskos fos, te disznó pornós, gennyes turha, bűzös fertő, dög szömörcsög, pont:

Véged, im, szádba lép a bosszu már!

Béborult!

AEZ – *Béborult életed felett már az ég!*

Nyal a villám lágyan már

Ó, a kárpit röppen, száll!

Jaj, egy ablak épp betört!

Ázik a lábad közti hely

És te most döglesz meg, pá!

MO – *Béborult már, kinyal a villám*

És a felhő köpköd már

Hopp, egy ablak! Bétörve már, bé

Fulladozzál, szívdídzsé!

DJ – *Szörnyü félelemkalicka!*

Lep. – *De kinyil, ugye, az ajtó?*

DJ – *Úgy bizony, ki, s huss az elme.*

Lep. – *Megoldotta, de királyság!*

AEOMZ – *Véget ért a nagy kaland!*

Véget ért a nagy kaland!

Véget ért a nagy kaland!

DL – *Ah, hol hiszti árvíz ként árad*

Ott nyugalom szigetje te légy

A zavargó árral ne ússz sehova, ahova más

Ha hiszti vizitel éppen

Bele ne merülj, sőt várd végig

S nézzed így te józanul:

Itt a hiszti árvizel

Épp a hiszti árvizel

Atto secondo

N. 15. Duetto

Scena I., DJ, Leporello

DJ – Micsoda kínoz, micsoda szinten, sírd el, lelkem!

Lep. – Tök elegendem van a szivatásból! Kösz, végeztem!

DJ – Jaj, hagyd már abba!

Lep. – Pont erre vágyom.

DJ – Jaj, baszkács, tényleg! Mondd már mi történt!

Lep. – Úristen, bazmeg, játsszá' má' mással.

DJ – Kiborító ez az automata-mata-mata szóömlengés!

Lep. – Idefigyelj! Eddig vagyok, eddig, eddig, eddig, eddig, és kész!

DJ – Értsd már meg: vicc volt!

Lep. – Örült jó vicc volt!

DJ – Mondom, csak vicc volt!

Lep. – Hagyjál már bazmeg!

DJ – Esküszöm az, na! Na ne csináld, na, na ne csináld, na, na necsi-necsi-necsi-necsi, ne, na!

Lep. – No! No! No! No! Nono-nono..., lassítsunk kissé, felmondtam, kész, szí!

DJ – Na ne csináld, na, na ne csináld, na, na ne csináld, na, na necsi, kicsi, komi, baze, pacsí!

Lep. – Si-, si-, si-, sisisisi...símán felmondtam, felmondtam, kész! Fejezd be végre, fejezd be gyorsan!

DJ – Hagyd már a francba, ah, virágom!

Lep. – Annyád a virág!

DJ – Kicsi bogár! Na ne csináld, na, na ne csináld már, jó' van, hát bocs, kicsi bogár, kicsi bogár, kicsi bogár!

Lep. – Semmi remény, de semmi reményed! Bájcsődör, bye, naszevacsa, puszikapá, orövoár!

Recitativo

DJ – Öregszem. Van itt neked valami... Egy kisebb vagyon. Ötszá...?

Lep. – Tőled? Homokszem a sivatagból? Minimum egym...!!!

DJ – Egy mi? Na, bátrabban! Amennyit ki bírsz mondani!

Lep. – Két.

DJ – Kettő?

Lep. – Hét.

DJ – *(megírja a csekket)* Mondhattál volna hetvenet is, de most már mindegy. Tehát... Menekülhetünk tovább?

Lep. – De semmi nőügy...

DJ – Mi? Tudsz más érdekeset is?

Lep. – Tanulás...

DJ – A szerelem ösvényén való folyamatosan haladva tanulás az életem.

Lep. – Na! Tegyük egy nemegyenlő jelet a szerelem meg a dugás közé.

DJ – Ez sokkal több, mint dugás! Art of love-of-life! Ez tesz boldoggá! Az emberek fogyasztanak, alszanak, ürítenek minden nap. Én is. Csak nálam a pázás, a katarzis is napi szükséglet. Ahogy más hugyozni, szinte úgy járok én „dugni”. És hadd tippeljem meg, hogy mindenki más is így csinálná, csak vagy gyáva hozzá, vagy semmi karizmája. De ott is van a büntetésük, az az utolsó szemölcsig ismert test, amelyik esténként az ágyban várja őket. Egyébként azzal a testtel dugni, az a dugás. Mindig ugyanaz az inspirációmentes, szertartásos unalom.

Lep. – Hát én néha még olvasgatok, úgyhogy tudom, hogy megvizsgálták néhány tibeti szerzetes agyát. És ezek mérhetően és folyamatosan boldogok. Semmi vagyon, semmi szex, semmi pörgés. Hótugyanaz minden nap. Csak a szertartásos unalom. És mégis! Na, azok tudnak élni.

DJ – Persze. A lajhár kiegyensúlyozottságával. És a másik véglet? Hallottál te már depressziós oroszlánról? Na! Sőt! Tudod mi valék én? A nemi aktivitás gyógyító buddhája.

Lep. – Nem félsz, hogy egyszer...

DJ – Elvira húga megvan neked?

Lep. – Nem annyira tartom jó ötletnek a... *(DJ kezdi lehúzni a*

DJ – *fölsőt Leporelloról)* Jó ötlet! Ne kavarj!

N. 16. Terzetto, DJ, Leporello, Elvira

(Elvira jó)

Elv. – Úgy fáj a szívbe' minden

De legjobban fáj, ami nincsen

Kegyetlen

Uralhatatlan

Hogy gyűlöl a szerelem: párja nincsen

Lázadoz a vérbilincsen

Lep. – Most legyünk izibe' kussban

Mer' Elvira roham a most van

*DJ – Szerintem meg ez a helyzet
Épp helyzetgyakorlatra jó
Hát vízre kishajó!
Elvíra, drága kincsem!
Elvíra, drága kincsem!*

Elv. – Krisztusisten, jaj, omm, omm!

*DJ – Szép szívem, kérlek, ne légy kemény!
Még vágyom bűneinket!*

*Elv. – Szívem gyöngé, lám, belátom
Minden bűnöd elbocsátom
Úgy akarlak, úgy, hiába bánom*

*Lep. – Vészben a nő, liszt az éssen
Fejibe' keze a Kézen
Kisasszony, ádd pinád, Büntelenkéd!*

*DJ – Te szép, te jó, te drága
Miért gyötörsz halálra?
Nem érzed?, forr a vérem
Pokol tüzében égjen
E szív, melybe bűnt láttál?*

Elv. – Te engemet csak ámitasz!

DJ – Ah, higgy nekem!

Elv. – De engemet csak ámitasz!

DJ – Ah, higgy nekem!

Elv. – De engemet csak ámitasz!

DJ – Ah, higgy nekem!

Elv. – Ó, ha tudnék!

DJ – Halni vágyom!

Lep. – Na, kieszed a faszom!

DJ – Halni vágyom!

Lep. – Na, kieszed a faszom!

DJ – Halni vágyom!

*Lep. – Na még egy terápia?, porladjon is a rom?, mé' nem ütöd inkább?, mé'
nem vered agyon?*

*DJ – Szállj alá hát, várlak én!
Sínen van végre minden
Elképesztő, szerintem
Fel hát a barrikádra!
Fegyverbe, tette hát!
Fel hát a barrikádra!
Fel, egy új kaland ha vár!
Sinen van végre minden
Elképesztő, szerintem, hogy ennyi, és kész
Sinen van végre minden*

*Több ilyen spíler nincsen
Előre, Barikádra!
Fegyverbe, tette hát!
Fel hát a Barikádra!
Fel, fel!, vár egy új kaland már
Már új kaland vár!
Már új kaland vár!*

*Elv. – Higgyem szavát?, ne higgyem?
Erőm a harcra nincsen
Ki óvja magamtól egem?
Ha a szív beszél, ki állhat végig ellen?
Fejem a bárd alá hajtom
Már a harcot nem óhajtom
Erőm már nincsen, legyőzött itt benn...
Hittem szavát, ne higgyem?
Erőm a harcra nincsen
Ki óv, ha szívünk szava szól?
Ha a szív beszél, ki állhat végig ellen?
Ki áll végig ellen?
Ki áll végig ellen?*

*Lep. – Annyira pálya minden!
Probléma szál se nincsen!
Ki ó, ha szívünk tavaszol?
Ha a szív beszél, ki óvja még magát?
Összejött újra minden
Több ilyen spíler nincsen
Összejött újra minden
Több ilyen spíler nincsen
Ki óv meg a magunkcseleitől?
Ha a szív beszél, ki óvja mély magányát?
Az éjbe', benn
Az énbe', benn*

Recitativo, előbbiek

DJ – Most nagyon gyorsan szaladj föl, vegyél magadra valamit, mert látom, hogy fázol! És nagyon gyorsan gyere vissza!

Elv. – Röpülök! (*Elvira el*)

Lep. – Nem félsz, hogy egyszer kikelnek ezek a kis fájdalompeték, amiket így mindenfelé elhelyezel?

DJ – És a gyönyörrel mi van? Kitől kaptak mind a fájdalmasok több odafigyelést és gyöngédséget? Ki ösmérteté meg velök az teljességnek érzetét? Ki munkála elő belőlök olyan hangokat, mikrül eladdig fogalmok sem vala? S,

ah, egy könnyűje az búnak vajh hány örömkönyűvel váltható? S továbbá melyik számít többet: az elsőben okozott mélyi könnyűk, vagy az későbbeni fönniek? És ha gyönyört okozok valakinek: őbenne nem a világnak okozok-é gyönyört? Valamint mondd: egyetlen gyönyörben eltöltött perc nem ér-é többet, mint egy egész, boldogtalanságban eltékozlott élet?

Lep. – Nem jól mondád édes gazdám. Ugyanis avval, hogy megösmértetéd vélők az gyönyört, egyben az gyönyör utáni sóvárgást is fölébresztéd

boldogságabrákhoz nem szokott lelkőkben. Életre keltéd és beteljesítéd minden rejtett vágyálmokat, majd miután megmutatád nékik, mü vagyon az teljesség, miután hagyád, hogy egyetlen minutumra bépillantsanak az mennyeknek uroszágába, elejtéd úköt, eljövél, és csak ama örök hiányérzet szünetlen éhségtül nyűszító bestiája marada utánnad. Fölébresztéd bennök az tudást, de ha nem vala kedved, azt soha többé ki nem elégítéd. És más sem. (Mert, hogy ama sok magafogyatéku bizonyost nem vala rá képes, ki köröttünk futos agyatlan, az crucifix.) Summa summarum: csak az szenvedés – az permanens és kielégítetlen vágyakozás az hiánytalan gyönyörre: ez marada utánnad. Nem marada más.

DJ – Jaj, bazmeg! Merjed már élvezni! A taktika a következő: ha elindul felém, „felém”, akkor dinamikusan rárontasz, magadhoz rántod, így tartod egy darabig, és amikor a jókislány már nem moco-rog, elkezdéd símogatni, ésatöb-bi. Fülét szádba venni, belegerjedni, a mélyek nagyon fontosak!, aztán amikor újra kezd moco-rogni, de már másképp...

Lep. – Ne má’, bazmeg!

DJ – De má, bazmeg! Tedd boldoggá!

Lep. – Pikk-pakk kiszúrja, én vagyok.

DJ – Na! Ha átéléssel csinálod, nem. Rám, „rám” se mer majd nézni. Még kiderülne, hogy csak álmodik. (*maszkját Leporello fejére rakja, ruháját Leporello ruhájára cseréli*) (*Elvira jó*)

Elv. – Én sose hittem, hogy rossz vagy. Sose is értettem, miért mutatod magadat annak. És azt is mindig tudtam, hogy mi összetartozunk, történnék bármi.

Képzeld, megnéztem a képletünket. És mi már az előző életeinkben is... Hol vagy?

Lep. – Itt. Itt.

Elv. – Jaj, te gyilkos... Te szívtelen... Hányszor megríkattál...

Lep. – Én?

Elv. – Te. Tetetetetete...

Lep. – Dehát, Elvira, én ezt nem tudtam! Hát, ha tudom, esküszöm, hogy én, hogyha én, ha egyáltalán, ha bármit...

Elv. – Csitt. Velem maradsz?

Lep. – Így így.

Elv. – Nem csalsz meg többé?

Lep. – De életem!

Elv. – Édesem!

Lep. – Életem!

Elv. – Én Faunom! Te ösztönállat!
Lep. – Flórám! Virágszálam!
Elv. – Legelj le! Semmisíts meg!
Lep. – Ha belehalok a szerelembbe, te hajts ki a szívemen!
Elv. – Nem csapsz be újra?
Lep. – Dehát eddig se, hát mikor...
Elv. – Esküdj!
Lep. – Természetesen esküszöm. Mire? Mondjál valamit! Jövőnkre?
DJ – Hallod-e aggyá' má' egy ien izét, ne kejjen má' ké' nem!
Elv. – Jaj, mi ez?
Lep. – Gyere már! (*elmenekülnek*)
DJ – Célra tarts... Együgyűség. Egyhegyűség... (*a tajcsi alapállását végzi: rogyasztott terpesz, és mintha egy óriási, álló asztrálpéniszt tartanánk egymás felé fordított két tenyerünkben*)

N. 17. Canzonetta

*De szép, de jó, ha lenne
Elolvadvabenne
De szép, de jó, ha lágyan...
Lágyan, úgy, egy ágyan
Oh, jaj, miolta vártam
Elhálálni vágyam
Most választ éhezem mollban
Életem bére hol van?*

*Te szép, te jó, te drága
Mit ér a szív bezárva?
Hát tárd ki, szép szívem, értem
Oázisodhoz értem
Szomjanhalok a szádért
Kútag illatáért
Hát mentsd meg életem gyorsan!
Kitikkadok lent a porban*

Recitativo, Masetto és a haverok, DJ

Ma. – Ki van ott?... Halljátok? Kussol... Ki van ott?
DJ – Jóbarát, Masetto! Micsinálsz te itt?
Ma. – Ki van ott?
DJ – Ne már, hogy nem ismersz meg! Didzsé segédereje, na!
Ma. – Leperoló. A csicskája annak a parasztnak.

DJ – Jajaja.

Ma. – Akkor hol van? Megcsináljuk egy kicsit a haverekkel. Na: vegyük előlről: hol van?

Haver – Térdenkorrumpáljam evvel a szögbelövővel??!

DJ – Dehát nem tudom! Ellenben szívesen csatlakoznák hozzátok. Nekem is van vele elintézni valóm. Nem baj, ha mindjárt javasolok is egy valamit? Merthogy másképp kéne ezt csinálni, srácok. Persze, csak ha komolyan gondoljátok... Ennyi ember még az amerikaifocisuli első osztályában se megy rá egyszerre a labdára!

N. 18. Aria

*Oszolni kéne jó fiúk
Csak úgy kereshető
Irány, erény és taktika!
Valószínűleg itt van, közel, a nyomorult tahó
Sanyikám, te oda menj, Pityukám, te meg oda!
Biztosan meglelitek, csak egyet keressetek
Elégedett pipiket, elégedett pipiket!
Ott lesz e harcimén
Hisz bármerre is járjon ő, még az fák es kivirulnak
Na, boldog nőt, ha észlelsz, a partnert üsd pofán!
Az ő lesz biztosan, az ő lesz biztosan!
Az ő lesz biztosan, üssétek piszkosan!
(Mert ossza ő az örömet, amúgy mikulásosan
Elemeli a nőket ő nagyon alaposan)
Veritek, veritek, veritek, hol lelitek, veritek, hol lelitek, veritek!
Oszolni kéne jó fiúk
Csak úgy található
Irály, erély és paprika
Valószínűleg itt van, közel, a nyomorult tahó
Én idejibe szoltam, indulni kéne gyorsan, nagyon gyorsan, nagyon gyorsan,
nagyon gyorsan, nagyon gyorsan!
Mi majd külön megyünk, lezúzzuk őt, a faszparasztot, szétalázzuk őt
Míg még külön a két fél, amíg nem egy egész
Kakukk, kakukk
Míg nincs a test a testbe', amíg a fél nem egész
Kakukk, kakukk
Vigyázz, hogy el ne késs!
Kakukk, kakukk
Mer' ő a tettben él
Időben ott legyél
Ömöljön ott a vér*

Amúgy a révbe ér
(haverok el)

Scena V., DJ, Masetto

Recitativo

DJ – Várjál... Oké... Te, most mi van? Most meg kell ölni, vagy csak szétverni a pofáját?

Ma. – Bárddal a gerincébe, azt lecsapkodni, ami kiáll, azt egyenkint behajigálni a döngkútba. Vagy odaadni az egészet a Dezsőnek. Jó munkás nyomot nem hágy.

DJ – Dehát nem elég jól elkalapálni?

Ma. – Lehet, hogy a te csajod is lekúrta!

DJ – Na...! Van valami jó fegyvered?

Ma. – Francba ne! Vizipisztoly sósavval (biztonsági dugós) és még a sógornóm rendőrpisztollya. Ja, meg ez a fűtéscsőfénykard, én csináltam. Belevaló. Nesze. Ja, meg a Burnus! Nagypám böllérése. Nédda! 149 rovátka, 149 disznó! Máma még jubileum!

DJ – Más?

Ma. – Mi!!! Nem elég?

DJ – Egy pofánveréshez? Nesze, te takonygerincü szar!

Ma. – (Az orromat ne!)

DJ – (Oké, de csöndbe' maradj.) *(üti)* A gázspréjjért, a sósavért, a pisztollyért!
Barom! *(DJ el)*

Scena VI., Masetto, Zerlina

Ma. – Kurva anyád, ha még egyszer elkaplak! Csicska!

Zer. – Masetto?

Ma. – Segíts már, nem igaz...

Zer. – Mi van, mi baj van?

Ma. – Megtámadott a csicska.

Zer. – Szegénykém. Milyen csicska?

Ma. – Az a szararc Leperoló.

Zer. – Mondtam neked, hogy ne féltékenykedj! A búbanatért járőrözöl? Látod? Oda kéne csak figyelni az emberre, hol fáj?

Ma. – Itt.

Zer. – És még?

Ma. – És még meg itt. Á! Teljesen katatón a könyököm!

Zer. – És máshol nem fáj... legalább egy kicsit? Egy egészen kicsikepicikét...

Ma. – Itt a bordám meg itt a combomon belül.

Zer. – Malac! Máshol nem fáj?

Ma. – Most nem jut más az eszembe.

Zer. – Bent valahol?

Ma. – Semmi!

Zer. – Boldog az a test, melyben csak ennyi fájdalom lakozik! De tudok egy olyan varázséneket, ami még ezt a keveset is elmulasztja.

N. 19. Aria

*Gyógyulj meg kisfiú, álmodjál, életem
Énnám balzsamos orvosság vár
Az élet adja, a test fakassza
Ígérem cseppjeim mindenre jók, mindenre jók, mindenre jók
Bódulj el kisfiú, illatozz, illatom
Édes hús, gyöngyvirág párája száll
A lélek adja
Tiéd már, tiéd már, minden a tiéd már*

*Nem fog majd bántani
Ártalmatlan
Ápold a lényeket, ápold a lényeket!
Gyöngye lényem
Ígérem jó veled, ígérem jó veled!
Jó veled, jó veled, ígérem jó, jó, jó
Ri(hi)nga(ha)tó(ho)zz i(hi)lla(ha)to(ho)m lány ölen, kedves
Jószagom száll, már feléd száll, búvóködbe zár*

(Zerlina, Masetto el)

Scena VII., Leporello, Elvira

Recitativo

Lep. – Gyeregyeregyere, valakik jönnek! Húzódj errébb!

Elv. – Drágám, mi a baj?

Lep. – Jajhát... A fejemen ezzel a szarral... Várj meg itt! Mindjárt visszajövök!
(odébbfut, elbújik)

Elv. – Ne! Most már ne!

N. 20. Sestetto, Elvira, Leporello, Ottó, Anna, Zerlina, Masetto

Elv. – Szól a szóm: ölelj meg engem!

*Ha jön a sötét, ne hagyj remegnem
Maradj még velem, őrizd az életem
Légy a végzetem iránya
Filemile éneke az éjjelemben*

Lep. – Hol egy ajtó?

*Egy kurva ajtó!
Ezza rohadt kurrvakurvakurva, itt van!
Megtaláltam! Csendbe', lágyan...
Lópogácsa! Ez sem az, ez sem az, ó, be kár! Vagy talán, ha mégis az...
Vagy talán, ha mégis az, elillanok, elillanok*

(araszolva oson, fordulna ki az ajtón, amikor szinte beleütközik Ottóba és Annába, visszaugrik)

Ot. – Engedd szabadon a bút, barátom

*Nézd az élet szép, napos oldalát
Jó, hát néha kiég a fű valóban
Ám a jó fény gyógyerővel bír
Gyere túl valamin!*

An. – Ajtóm már magamra zártam

*Csak a búcsukor jó a fény be
Kulcsra zárom gyászmagányom
Éld az életet!
Élmény, ha táncol, ha vágy felvidít...
Elbocsátlak, jöjjön az éj!*

Elv. – Ah, de kínos prózazárvány!

Lep. – Szörnyü, próza, mért, mi volna?

*Elv. – Ó, a drága merre tűnt el?
Merre hagytam el szegényt?
Hol lehet?, igényelem!*

Lep. – Végre látom, ott egy ajtó

*Végre, végre elmegyek
Nindzsamacska lépteim
Fürgeróka, halk neszek (beleszalad Masettoba és Zerlinába)*

ZM – Á, végre látunk, régi barátunk!

AO – Ó, itt az édes! Véged babánk!

ZMAO – Pusztulj, te szörnyeteg! Űszök a szíved! Űszök a szíved!

Elv. – Énhozzám tartozik. Kérem, elég legyen.

ZMAO – Ez volna Elvíra?

*Nem számít épp most
Mert itt hulla készül*

Elv. – Pietá! Pietá!

ZMAO – Nem! Nem, nem, nem!

Halál!

Elv. – Pietá!

ZMAO – No!

Elv. – Pietá!

ZMAO – No!

Elv. – Kegyelmet, ó!

ZMAO – No! No, no, no!

Halál!

Lep. – Hé, srácok, ne már! Jó?, srácok, ne már! Én igazából gyöngé tutaj volnék. Én igazából úszom csak jó rég. Itt vagyok, jó' van, és? Szabad itt benn lennem! Szabad itt lennem! Szabad itt lennem. (Masetto leszedi a maszkot)

ZMAO – Hi! Leporello! De furcsa érzés! Leporello? De durva érzés! Kész, meghülyültem! Homály szara, homály szara, homály szara, homály szara, homály szara.

Lep. – Disznóvágás végre ejtve!

ZA – Disznóvágás végre ejtve!

MO – Disznótor tehát már ejtve!

Elv. – Disznótor tehát elejtve!

Lep. – Hadd lépjek le szépen csendbe'!

ZMEAO – Lépjen le de szépen csendbe'?

Lep. – Mirű' tehetek, gyerekek, mi a bánat van veletek, hagyjatok engemet itten, na'on durva ez a tripp!

ZMAO – Menj a francba! Te szar kis kurva, te szar kis kurva!

Lep. – Sörre vágyom, szomjas vagyok!

De halálos! Mi ez a helyzet? Mi a franc van? Mi terem itt? Mi a fene, mi a picca, de kiver a veriték! Hát ez valóba' túlzás már!

ZMAO – És most merre?

Lep. – Hát ez, mégis, mos'már sok lesz!

ZMAO – Merre hát?

Lep. – És még egyszer: mos' már sok lesz!

Csuda vicces, de ti az agybiztosítékot kiveritek!

Piszkosul kiverita, é un prodigio...

ZMAO – Jézusunk, te jöjj, s segíts nekünk világ!

EOM – És most merre, jaj, hová? Che impensata no...

An. – Úgy kérünk! Che impensata no...

Zer. – Itt a Sátán, jól vigyázz! Che impensata no...

ZMEAO – Che impensata no vita, no vita! Itt a Sátán jól vigyázz, itt a...

Lep. – Mert most így kiveritek, mert most így kiveritek, kiveritek, mer' most így ti kiveritek, bizony Isti, kiveritek, bizony Isti, kiveritek!

Scena IX. Zerlina, Elvira, Ottó, Leporello

Zer. – Masettot is ki verte meg? Igazam van?

Elv. – Én veled...? Csótány!

Ot. – Milyen ruha van rajtad, mi?

Elv. – Nekem tartozik a legtöbbel. Engedjétek meg...

Zer. – Én akarom!

Ot. – Sajnálom, hölgyeim, de az én tisztem.

Ma. – Majd aki ért hozzá.

Lep. – Srácok! Felebaráti szeretet, megbocsájtás, irgalom...

Ot. – A jelen pillanatban ezek túl elvont fogalmak, jó?

N. 21. Aria

*Lep. – Mégis, mi van veletek, kő talán a szív, a szív, a szívetek, ötök?
Szürrealitás, szomorú, amit ás nekem e szivatás. Na? Na? Mire jó ez? Mire jó ez
az egész? Kérdelem én.*

Büntetés a zsoldoskának? Büntetés szolgálatért, puszta munkaviszonyért?

*Donna Elvira! Te tudod jól... Merre jártam, te tudod csak igazán! Mai napom –
igazolod, ugye – kukarokomány!*

*Te, Masetto, hányszor láttalak ma? Nullanullanullanullanulla volt az eseteink
száma, úgy kábé nulla, épp momentán, cirkum-cirka, egy picike semmisem,
nulladék, egy nincsilien!*

*(Ottóhoz) Na te meg, édes! Te, aki tényleg... Egy kurva szót, semmit sem ért
meg. Valami állat lesi a szádat, te meg békésen artikulálsz, mint aki istenfrancot
néz, de jaj, a fókusz hová lett?, viszi a cica, a cica! Ott fut a beste, a fal mentén,
nem igaz, odanézz!, kiszalad a csibész!, hova megy ez... (kifordul az ajtón)*

Scena X.a Recitativo

Elv. – Csak így...

Ma. – Heheej, ravasz vagy, gecsi!

Zer. – Olcsón megúszná nagyon. Gyere, rámegyünk.

Ot. – Maradjatok még, kérlek! (megfogja Masettot)

Zer. – (Masettohoz) Akkor te maradj! Csigák!

Ot. – Csak egy hangyányit! (Zerlina el) Bejelenteni valóm van. Anna édesapját minden kétséget kizáróan DJ ölte meg. Ne, kérlek... Most menjetek. Éljétek az életetek... Én azalatt megfogalmazom mindenkinek, minden szintre, amit meg kell, és teljesítem a küldetésem. Tankkal lövöm szét a házát! (mindenki el, Ottót kivéve)

N. 22.a Aria

Élmény, ha Zorro épp bátor, csakhát a mindennapjaiban vajjon ő kicsoda? És ha csak egy árchétípus..., ki bennem is ott lakván ma gyilkol itt, ma gyilkol itt... Jekyllből a vadállat már kiabál, de igazán kiabál!

Dél tengere és a móka, mind jó valóba', ám ha jó ránk az állat, vérben, seholse vár menekvés, szép tahiti leány se jó, bosszúban élhetünk, jaj úgy, úgy, száz bosszu jármában.

Élvén az ember épp bárhol, ott iskolában ölni tanulni nem kell senkinek! Le ne becsüld a szántót, ha kezibe gitár szarul áll! Ha ölni köll, ha ölni köll, megoldja könnyen ő, bizony ám, bizony ám, bizony ám!

Jó, ennyi volt a szó ma, hang bereteszelve álljon! Emberölő cselekedet vár most!

Előre, gyilkológép, vérbosszu vágya járjon át!

Bosszú, bosszú járjon át!

Ne félj, de tedd a dolgod, hát végre hős legyél, hős! Bősz gyilkolásra kész! (el)

Scena X.b, Zerlina, Leporello

(Leporello bemenekül az ajtón. Próbál elbújni. Zerlina rátör. Zerlina nagyon durva. Elkapja Leporello haját.)

Zer. – Masetto, hol az Istenbe' vagy?! Masetto!

Lep. – Ne cibálj már, bazmeg!

Zer. – Hogy beszélsz velem, a kurva mindenedet! (elengedi)

Lep. – Hogy a faszomba', há' hogy?

Zer. – Üljlél le!

Lep. – De bocikám, de...

*Zer. – Ne bocikámozz, kutyuli, mert úgy tökön rúglak, hogy kiesik a szíved!
ÜL!!!*

Lep. – Nézd! Ha ennyire akarod... Illetve...

Zer. – Kivágom a szívedet, ha nem ülsz le!

Lep. – Ne fenyegezz, légy szíves, leülés közben, jó? Tedd már el azt a szart!

N. 22.b Duetto

Lep. – Cukor, porcelán, kis kezecskék! Lázadjatok, de gyorsan! Iszonytató a kontraszt! Édes, törékeny angyal vérdenevér hátán.

Zer. – A fenevadad vagyok, egy csili-vili, piszok mérges mérgekígyó, vagy liliummal teli templom. A fulladás, csodás marás, ha ér... Gondoljad: ó, be szép, esztétikus nagyon!

Lep. - Jó, de ma inkább hagyjuk, haljon a szépség másba!

Zer. – Csönd, mert a, mert a, mert a, mert a, mert a gyöngye szivedet kivágom!

(celluxozza Leporello a székhöz)

Lep. – Te, érzéssel, nem látod? Húzd a szőröm, fáj!

Zer. – Úgy sajnállak, ó te, te mártír! Te bűnsegéd, aki látja, de nem csinálna egy valamit! Nem! Nem segít a fasz!

Lep. – Könyörgöm! Ne már, szerelmem! Miért bután csinálod?

Zer. – Mert így hozta egy kósza vágy, ennek a vágya, 'mi most van.

Lep. – (Te drága, szép virágszál!)

Zer. – Mert így kívánok ártani ennek kannak a mostban.

Lep. – Te buja, ó, ne csináld! Te buja, ó, ne csináld!

Zer. – Gaz, igaz, igaz, jól tudom, hogy igaz, az igaz!

Lep. – Akkor mondd, hogy mért csinálod?

Zer. – Gaz, igaz, igaz, jól tudom, az igaz, hisz igaz, az igaz, igaz, hisz igaz! Az igaz, igaz, hisz igaz!

Lep. – Hülyeséget ér abbahagyni!

Zer. – Ja, szigo-szigo-szigo-szigorú, ez szigo-szigo-szigo-szioru, de jó!

Lep. – Disznó, szemét férfiak!

Zer. – Végre, köszi, köszi, köszi, köszi, köszi, végre, köszi, köszi, köszi!

Lep. – Te buja, ó, ne csináld! Te buja, ó, ne csináld! Te bája búja, ó, ne csináld!

Zer. – Köszi, köszi, nagyon köszi, köszi, köszi, köszi, szia, köszi, köszi, köszi, szia! (Zerlina el)

Scena X.c

(Leporello el)

Scena X.d, Elvira

(Elvira jő)

Scena X.e

Mit terem ennyi sok bármi? Fejszére váró, pokoli gyümölcsös lerohadt, szomorú gyümölcsét.

Jaja! Megmondta: „Kicsim! Csak ahogy érzem!” Ez a bűne neki?

Látom, jaj, érik a kaszára, szegényem! Az erény de szúrkálna!

*De vajon bennem pusztúl-e már a vágy?
Kis hülye Elvira!
Nekimennél, de ennyi...
Nincs senki mása...
Nézd, épp senkise félti...
Szegény kokaska!*

Aria

*Jaj, elárult engem a beste, fullánkom ma rest-e?
Szíve úri dicsé a sárba túrva áll, mennyire sötét éj az ő világa már!
Szúrjak-e belé én is egyet, kire mindem vár?
Vágyam tiszta
Egyedül értelme nincsen
Provokálom a sorsomat énem szigetén?
Ó, e vád de fujj!, de fáj!
Provokátor az én, bár nincs amúgyse fény?*

*Jaj, elárult engem a beste, fullánkom ma rest-e?
Szíve úri dicsé a sárba kúrva áll, mennyire sötét vér az ő virága már!
Szúrjak-e belé én is egyet, kire mindem vár?
Már köröznek a keselyűk, élete kicsi darabokban
Életét hát én se óvjam?
Hát...
Meglátom, ily muzsikára...
Ah, vigyázz lelkedre, lyány!
Ah, vigyázzál, bármi volt eddig... hányszor...*

*Jaj, elérte a testem a teste, fullánkját benyeste
Híre úri dísze a bűnbe' fúlva áll, mennyire sötét éj a kéj világa már!
Szúrjak-e belé én is egyet, kire mindem vár?
Vágyam tiszta
Kiabál ha lágyan, könnyörület dolgában: „Ah, fiatalság, jaj, mit csinálsz? Nem sejtet mi a megbocsájtás! Drágám, bánatolj pietát! Hát jó éjt, pietát, jó éjt, pietát!” (el)*

Scena XI., DJ, Leporello, Kommendatore

*(DJ bemászik a temetőbe)
DJ – Agyonfrusztrált majmok!
(Leporello is beesik)*

Lep. – A rohadt kurva anyját! A rohadt kurva anyját!

DJ – Leporello!

Lep. – Ki az?

DJ – A rohadt kurva anya fiacskája, édesem. Nem ismered meg?

Lep. – Lehetne? Nem kezdenénk onnét, hogy még sose találkoztunk?

DJ – Ne kezd má' te is!

Lep. – Max 30-40 okom, ha van rá.

DJ – Na! Inkább, hogy hogy volt? Na! Meddig jutottatok?

Lep. – Katartikus lincselésig. Kishíján. Csak az életöztön mentett meg.

DJ – Más helyett meghalni... Az azt jelenti, hogy tisztán hal meg az ember. Az jó, nem?

Lep. – Érzek csöppnyi különbséget akközt, amikor valaki önként veszi magára a világ bűneit, és úgy krepál be, meg akközt amikor valaki egy darab igen konkrét, és igen vitatható értékű szarházi helyett pusztul el úgy, hogy ez semmilyen szinten nem szerepelt se a tervei, se a vágyai között.

DJ – Jól van már, bazmeg! Inkább van pár újságom.

Lep. – Mit keresel te itt?

DJ – Benne lesz az is! Ráadásul félig-meddig téged is érint.

Lep. – Nőügy. Engem. De kurva vicces!

DJ – Szerintem is. De. Na. Szóval: elindulok egy a nemek közti közeledést

elősegítő konzultációra – kicsi libidóka –, mint rendszeren. És útközben egyszer csak elémbe vetődik egy olyan szép kis fiatal, egy olyan helyre kis, olyan sportos kihívás. Nincs időm, rámegegyek az ötmásodperces rekordra.

Hangtalanul mögélépek. Hasfogásból mellrecsúszás plusz tarkópuszi. 37-es efgyé. Ritkán jön be, de akkor nagyot szól. Hovatovább úgy kell fogalmazzak, hogy ma *természetesen* ez se sikerült. Alig érintem meg a mellét, már a hiszti. De fölébred benne egy gyanú. És a pasija nevét mondja. Hogy háthogyha az vadul. És kinek a nevét mondja?

Lep. – Egyáltalán nem érdekel a bulvár!

DJ – Nem mondd! A te nevedet mondja!

Lep. – Vicces.

DJ – Mondom! Csak annyit sűgok: Cukor, én vagyok!, s már ő kezd utánam nyúlkálni. Szorosan belémkapaszkodik. Azt nyüszíti, Szivacska! Halálos delej...

Baszod, most kell gratulálnom ezer' a csajér', hogy később el ne felejtsem!

Szóval: már ő diktálja a tempót. Nem is tudom, hogy fejezzem ki magam, hogy kicsit tapintatos is maradjak, de odanyúlt. És kivette. És csak akkor esett le neki.

De hogy a mérete vagy az alakja vagy az íze nem stimmelt, vagy a fitymával valami... Vagy... Neked nincs pírszinged?!

Lep. – (néz)

DJ – Most mi van? Te is megörültél? Senkinek semmi fájdalmat nem okoztam! Ettől függetlenül valamiért mégis elszomorodott, talán közeledett is valaki..., úgyhogy hoppszla, át a falon, és most búvok itt, mint a berki madár.

Lep. – (néz)

DJ – MÉR', és te Elvirával? *(kezével, szájával szopást imitál)* Volt?

Lep. – *(néz)*

DJ – Ne okozz már csalódást, hogy már te is kezded ezt a kicsinyes tempót! Hát, tulajdon a nő, vagy mi a faszom?

(ének)

KO – Ma még bevégzed művedet, cudar ember!

(próza)

DJ – Na! Hát ez meg...

Lep. – *Bár érted jönnének!*

DJ – Csak, mert temetőben vagyunk?! Szerinted van ott valaki? Ki van ott? Ki az!

(ének)

KO – Ekézi a bűnöd temetőnk nyugodalmát!

(próza)

Lep. – *Áh, menni kéne!*

DJ – Ez nem csak valami újfajta riasztó? Te! Az ott nem a Kommendatore szobra?

Lep. – Legfeljebb csak annak néz ki! Most halt meg! Hogy lenne már szobra? Mit fogyasztottál?

DJ – Mit nem... Szerintem ez a kretén előre elkészítette a síremlékét. Te, nincs odaírva valami az aljára?

Lep. – Engem ez egyáltalán nem foglalkoztat, jó?

DJ – Macikám! Ezt kérem, ez a feladatod!

Lep. – „Minden marad a régiben, kankutya fekszik a vériben.” Megyünk?

DJ – Majd biztos ez is neked szól! Mi? Dehát ne üzengessünk már! Hívd meg vacsorára. Ott majd eldumálgatunk.

Lep. – Jó lesz már! Vagy ezt te bármilyen szempontból viccesnek találod?

DJ – 8/b. Matt.

(ének)

Lep. – Kérték, hogy invitáljam Önt, Márványkommendatore! (DJ-hez) Agyrém! Mit remélsz tőle? Jó, basszad a, basszad Elvirád!

DJ – Hé, kisvirág! Teligatya! Ha most azonnal nem... kispárna lesz a szád!

Lep. – Te picsahülye macsó!

DJ – Na, rajta, kezd el újra!

Lep. – De mondom, nem birom!

DJ – Csak csináld, ne pofázz! Csak csináld, ne pofázz!

Lep. – Jó, egyszer, még egyszer! (a szoborhoz) Kérték, hogy invitáljam Önt egy étkezésre hozzánk. Ah, pardon! Madre mio! Mi rág be? Mi rág be? (DJ-hez)

Üsd inkább szét a szám! Üsd inkább szét a szám!

DJ – Bóvli, bóvli!

Lep. – De ne! Hát te nem érzed? Hát nem érzed! (a szoborhoz) Signor, ma este várja munkaadóm Önt kajára. Értse meg, ő, nem én, (DJ-hez) ah, ah, ah, köszönöm ezt a..., ah, ah, ah, iszonyu érzést, Atyám, minőt nem basztam!

DJ – Na jó, most má' kussoljál, na jó, most má' kussoljál, kuss, kussoljál, kuss, kussoljál!

Lep. – Nézzed már! Nézz oda! Bólintott a fejével!

DJ – Csak látni véljük, hogy bólintott, ennyit mondhatunk!

Lep. – Bólint a nagy fejével! Lehült a levegő!

DL – „Bólint a nagy fejével! Lehült a levegő!”

DJ – Kőpajtás! Légy akármilyen... Hozzám vacsizni... Ma este jössz-e?

KO – Si!

Lep. – Pánikom, ó, kivirágzik! Mi van haver, mi történt? Én nem tudom, tudatom. Takarodó, menni kék! Ava fovogavam is uvúgyvavacovog, ava hivideveg ráváz! Ha volna itt egy ajtó, egy akármilyen tré, egy akármilyen vacak, egy akármilyen ó, kimenni volna jó, vagy hülye vagyok, hát a fal, a fal, a fal, a fal, a fal, a fal, a falon át, azon át! Legyen a tipli a falon át!

DJ – Bizarr ez, mért vitatnám? Most félnem kéne talán, úgy vélem. De nem tudom mi a rühes fene lehellete, mi lehet a beszarás. Persze attól mehetnének. Végülishát mi maraszt? Ott van a fal, mehetünk, na ugra-bugra rá, indulunk házoá! (mindketten el)

Scena XII. Recitativo, Anna, Ottó

Ot. – Édesem, most már valóban nyugodj meg végre! Kis idő még, és minden helyrejön. Minden.

An. – Halott édesapámat ki támasztja fel?

Ot. – Dehát édesapád már oszlik!, már elnézést a szókimondásomért. Személyében egy zombi támadna föl! Tényleg, mit gondolsz erről?: lehet, hogy a zombik az ilyen... elhamarkodott... kívánságok eredményei... Valakik foháskodnak valakik föltámadásáért, azok meg tényleg föltámadnak? Hohó, csak apró difi, hogy a test, sőt a jellem! közben csöndben megfélekedett önmagáról! Lélek híján jól boldogtalan vándorútra indultak a sejtek meg a molekulák... A maradék meg egyszercsak hopp, föltámad? Dehogy tudnál apádként szeretni és tisztelni egy zombit! Az a szag... Az a látvány... És mondd, kérlek, mi a halál? Hogy lelkünk elhagyja testünket? Hogy nem tudjuk hová, de a lélek a testből eltávozik? Dehát akkor halálunk csak a testünk halála! És akkor most te valójában kit vagy mit gyászolsz? Egy testet? Egy tetemet? És még valami, mert eljátszottam a gondolattal, és előre szólok, hogy meg ne haragudj, hiszen csak úgy elképzelttem, hogy ha én lennék az apád szelleme, még akkor is, még nekem is sok lenne ez a végetnemérő fájdalomáradat, és most majdnem azt mondtam, hogy fájdalomdemonstráció, már meg ne haragudj a szókimondásomért. És a halottból nem csinálhatsz élő semmiképp. De az élő nagyon könnyen teheted halottá, meddig gyötörsz még, Anna? Egy halott neked nem elég?

An. – ...szinte még ki sem hűlt!

Ot. – Jó. Tehát tabu a közös jövőnk továbbra is... Leghőbb vágyamat küldted most lápfenekre. Pedig épp tegnap fogalmaztam meg: „Leghőbb vágyam, hogy független, labilis két csolnakunk hibátlan vízfekvésű katamaránná kösse össze a sors.” Mennyire kegyetlen vagy! És jó, ne... de!, legyen csak szóismétlés!

(ének)

Ot. – *Kegyetlen!*

An. – *Kegyetlen? A vád kegyetlen! Ó, egyszer értem is üzen a halál, s talán belátod iszonyú tévedésed. De elmondom nagy kínom: véget ért boldogságom, hamu lett kéjtüzemben; abban táncolt, mig elégett végleg, szép csendben.*

Rondó

Mondd, mire ver a szív, mi amire feldúlja képleted?

Mért bánt mindent, a kétkezi életed?

Ó, benn fáj, itt, ha szívem áhít

Megsimítja ammi a bűn

Úgy fáj, a csillag menekül

Halvány, kóbor az egyedüli ember

Lejtő mind, aki fél, aki árva

Zsötémö bogárka! Beröpi a madárba! Jaj, barátom!

Oh, mondd, mi e meredély? Értelét egy „dal” miatt?

Felszabadító rútt kell már ide!

Álmod álmát mi motorgatja?

Meddig élmény volt, mi a' mára?

Emlékkicsalócska...

Vígan csörgedez a csermely a völgybe'

Míg a szirt roppantul áll, beledül a szélbe

Csorba csalogány, dalol az ágon, szava száll: ah, ahahahh...

Kire vár szegény?

Nem tudom... De legalább kíván

Nyergelj csikót, pejparipát!

Torz te, torz, te! Nincsen jobb! Bon giorno!

Rámkíván valaki, rád unok! Rám kíván valaki még, és pá, és nincs tovább!

(Anna el)

.

Recitativo

Ot. – *Cicám...* (Ottó el)

N. 26. Finale

Scena XIII., DJ, Leporello

(két teríték az asztalon, de csak DJ eszik; illetve éppen csak belenyal, belesíp – ha egyáltalán – a kajákba, amiket gyors egymásutánban hoznak-visznek)

(ének)

DJ – Kőpajtáska, figyusz ide kérlek!

Ünnepeljük meg ahogyan élek!

Ünnepelted-e egyszer is önmagad?

Ahogy én, szintugyanígy?

Leporello!, hol a második?

Lep. – Csak egy perc, és mindjárt jó

Túrd a sorsod, édes úr!

DJ – Jó' van, csak nem bírok várni már!

Ez az élmény döngerős!

Hamar essünk túl már rajta

Mer' a meghívás-eset csak ennyit ér nekem, csak ennyit jelent, épp ennyit ér!

(zenei váltás) (próza)

DJ – Áffászom... Milyen zene ez, bazdmeg?

Lep. – Hogyhogy milyen? Élő. Azt kértél, nem?

DJ – Élőt kértem, bazdmeg!

Lep. – Dehát élő!

DJ – Ez a punnyadt szar? Neked ez élő? Ez neked eleven, bazdmeg?

Lep. – Élő! (odamegy a zongorához, és igazolásképpen belejátsszik a számba pár tetszőleges hangot)

DJ – De azért elég durván rajtvan a lélegeztetőgépen, nem?!

Lep. – Mozart!, bazdmeg!, MOZART!!!

DJ – Egy nagy szart Mozart! Soler, bazdmeg, VICENTE MARTÍN Y SOLER! 1754–1806!!! (zenekar leáll) A Mozart csak nyúlta a csávót, oké?

Lep. – Nem oké! Mert az ilyen az nem nyúlás, hanem omázs! És Mozart vagy Soler... A Don Giovanniban ez a rész azért pont határeset, nem?!

DJ – De itt, bazdmeg, ITT nem az! Nem színházban vagyunk, bazdmeg!!!

Könyörgöm: egyszerűen hoztál zenészeket, akik Solert játszanak. Omázsolnak! – mit bánom én, de ennyi! Drága Buddhám! Nem hiszem el, hogy most épp egy ilyen hülyeségen vitatkozom!

Lep. – Hogy érted, hogy nem színházban vagyunk, mi? Akkor te amit művelsz, az micsoda?

DJ – Fügöny!

Lep. – Csak te folytatod!!!

(zenekar, ének)

DJ – Ó, te trágyazáporító, ó, te trágyazáporító, ó, te trágyazáporító!

Lep. – Atyaég, de durva illatok! Komolyan, a nyálam elcsorog! A picsába, pecsenyék! Nagyanyámsütötte vér!

DJ – A Super-, a Bat-, a Stoneman

Deszuper, vacsizni jó!

De ha nem, na üsse kő!

Lep. – Istenem, az articsók', a csatni és a gépiüréke!

DJ – Gyere Kőhaver, de gyorsá', mert az étkezés a végéhez ér!

Lep. – Jaj a friss, finom kürtöskalács!

DJ – A halál fog várni rád!

Lep. – Jaj, a lucskos, mákos baklavák!

DJ – A szemétbe megy ki mind!

A faszom fog várni rád

Nem eszel, saját parád!

Lep. – A tököm kivan, uram

Belekóstolok, na bumm!

DJ – Újat!

Lep. – Kapd be!

(zenei váltás) (próza)

DJ – Odahallgass!

Lep. – Mi van?

DJ – Csak figyeld...

Lep. – Na. Na, ez már Mozart, nem?

DJ – Faszt az!

Lep. – Ne bassz már!

DJ – De baszlak!

Lep. – Mér', akkor ki?

DJ – Giuseppe Sarti.

Lep. – Ja!

DJ – Depedig!

(ének)

Lep. – Záróvonal, nem kerítés, arrébb csussza-csussza-csussza-csusszanok, és kész!

DJ – Jó buli volt. Tényleg atom. Semmi fight, se semmi rom.

Lep. – Hopplahó, ismerős dallamocska! (csak odaér, és akkor már bele is gyaláz valamelyik ételbe)

DJ – Leporello!

Lep. – (tele szájjal) Ó, a bajba!

DJ – Ott hagytad el, hogy ismerős dallamocska...

Lep. – Tizenöt fogam kiverték, tele gézzel a pofám, tiszta vérkocsonya a szám.

DJ – Na gyerünk már! Befejezni!

Lep. – Rohadék!

DJ – Gyerünk!

Lep. – Scusate, scusate! (kiköpi a kaját)

Vége van mára a szép időknek

Soha többé nem kúrod a hülye nőket

Nem tudom, azt hiszem jól idéztem, bár kicsit sem érdekel.

DJ – Szép virág ám az átok, barátom, szörnyü víg, ha jól terem!

Lep. – Persze, átok! Szörnyü vége szörnyü vég!

Scena XIV. (előbbieket, Elvira jó)

Elv. – Sietve jöttem!

Magamban sírok!

Tántorgóm! Állj fel, kegyetlenem!

Most még nem késő!

Szíved még érez!

Könyörgöm, édes!

Mit vársz, mitől félsz?

DL – Ne má'! Megin'!

Elv. – Miattad jöttem, miattad félek

Nem várok belőled semmit nekem

DJ – Végem van bazmeg! Nincs rád megoldás? Hagyjál, könyörgöm! Légy szíves érts meg: nem kellesz, nem! Nem vagy bennem!

Elv. – Nem rólam, életem, csak rólad, édes!

Lep. – (Ó, basszus, teljesen átért már szegény!)

DJ –

Jó, vágom! Punci, csá!

Elv. – Hallgas rám, gyermekem!

Lep. – (Átért szegény a túloldalra, végleg.)

DJ – Hallgatlak, mondhatod!

Elv. – Kezdd újra életed!

DJ – Persze veled... Na még akármilyen?

Elv. – Nincs hát esélyem?

DJ – Brava!

Elv. – Jó, eltűnök!

DJ – Végre!

Elv. – Szörnyű cudar!

EL – Szörnyű cudar!

DJ – Persze, ha ennél, csússz rá, szegényke! Csak mintha otthon, rugalmasan!

Elv. – Véged hát, ég veled! Ég veled minden! Ég veled mindenem, minden tiéd.

Lep. – (Bele se gondol, leszari nagy ívben a tufa állat bájbarom!)

DJ – Éljen a nőiség, éljen a mámor, éljen az állati humanitás! Éljen az égtelen humanitás!

Elv. – Véged hát, ég veled! Ég veled minden. Ég veled mindenem, minden tiéd. Lángolnak bűneid, üszög a ház.

Lep. – Hullj hát, sömörke! Végre lekapar az élet. Pedig ha... Egy egyszerű, de hős titán.

DJ – Éljen a földiség, éljen az Ámor, éljen a női segg, égjen a mámor, éljen a glóriás humanitás, éneklőglóriás humanitás, neonkék glóriás humanitás, l' humanité, l' humanité! Éljen a vérevő animitás!

Elv. – Sajnállok, életem, hamunyi láz, hamunyi láz, hamunyi láz, nincs többé életem, hamunyi láz!

Lep. – Lehetett volna igazi hős, igazi hős, igazi hős, igazi kurva, kurva hős...

(Elvira el)

(Elvira sikolt)

DJ – Megrémít ez a csaj! Megrémít! Megrémít ez a csaj! Belerág, belemászik az agyamba!

Lep. – Megrémít ez a csaj! Mér' rémül ez a csaj? (Leporello kinéz) (Leporello sikolt)

DJ – Mi van, mindenki hülye? Mi van, mindenki hülye? Leporello, mi' csinálsz? Mit csinálsz? Mit csinálsz?

Lep. – Nem tudom, de jön a kőszobor, így van, komolyan! Errefelé közeledik, jaj, ne nézd meg, iszonyú, iszonyú! Emelinti mázsás lábát, odagyakja súlyosan: tap-tap-tap-tap!

DJ – Ennyire kurvára kész vagy?

Lep. – Tap! Tap! Tap!

DJ – A vidékit tönkreteszi a pszihedélia, lám!

Lep. – Itt van, ő az!

DJ – Hisztis picsa! Nyisd ki!

Lep. – Ne, kérlek!

DJ – Rajta, rajta!

Lep. – Á!

DJ – Nyitod!

Lep. – Á!

DJ – Jól van! Rendben!: magam nyitom ki, kinyitom, haver, ki én! Stoneman, come on!

Lep. – Te tudod, de én e perctől kivonom magam alólad, minden jót!

Scena XV., előbbieik, a Kommandante jó

KO – Don Giovanni! Kísérőd látod! Lévén pár szóm, pár szóm hozzád most!

DJ – Ilyenkor mi van, öregem? Visszatér a kőmanó! Leporello, hozz az úrnak terítéket szörnyű gyorsan!

Lep. – Ah, pardon, ah pardon, ah, pardon, de itt se vagyok!

DJ – Most azonnal!

KO – Nem! Kérem, Én... Nem enni jöttem ebbe a házba! Lényünk más táp, mi járja, nem étel! Más orkán, más vitorlán taszajtott! Más vágy, más szándokolt itt hozzád.

Lep. – O, jaj, O mani padmebumm! Olyan nem igaz ez a pacák! Jaj, a lendkerék viszi előre! Hülye, hazudnál már legalább!

DJ – Hallgatom, ja! Babám, mondd, mi kéne?

KO – Elmondom, én szürke fény, égi hang...

DJ – Jó' van, gyorsabban ám, nincs időm!

Lep. – Jaj, de humoros, iszonyuan! Kicsit szálljál már magadba, kérlek! Kicsit legyél nemönazonos! Kicsit azonnali fék, de most!

KO – Elmondom én, szürke fény, égi hang...

DJ – Mondjad, mondjad, de ha nincs több időm?

KO – Mit várok én hát tőled? Kérlek, figyeld a hangom! Ha férfi vagy, ha férfi vagy, parolázol márványkezemmel!

Lep. – Ojajujuj! Azt ne csináld, galambom!

DJ – Fogott elég kezecke, veszélytelen nagyon.

KO – Hát hol vagy?!

DJ – Cool félelemflash!

KO – Láss hozzá!

Lep. – Vigyázzá', valamit akar!

DJ – Miért? Tapasztalás csak a testi lét. Fel hát!

KO – Fogjad, te átok, ím itt van!

DJ – Mekkora! Atyám!

KO – Mi van?

DJ – Te, kifagy a szívem!

KO – Véged, ha nem bánsz mindent! Nincs másegyéb reményed!

DJ – Dehát hogyan tehetném? Bánni saját magam?

KO – Véged, ha nem bánsz semmit!

DJ – Mi bántson? Énekeld el!

KO – Bűneid!

DJ – No!

KO – Bűneid!

DJ – Faszt!

KO – Mi?!!

DJ – Faszt!

KO – Mi?!!

DJ – Faszt!

Lep. – Azt, azt!

KO – Mi???

DJ – Azt, faszt!

KO – Lassan indulnunk kell! (kezdi húzni kifelé DJ-t)

DJ – Mára elég az új anyag! Tűnj a fenébe kedvesen! Anyád, te szűkölő nyomor! Anyád, te kőmajom!

(démonok kara jó)

Kar – Mindenbebűnös ember! Menjünk, a szennyed vár!

DJ – Szívet kitepve könnyü ám! Letépvekétherém-iszony... Szívem, e vad borostyán befut, ha nem figyelsz!

Lep. – Hazudj, barom, hazudj már! Hisz azt kívánja, érted. Csak egy fokkal menj lejjebb! Ennyit akar csak tőled a terror!

Kar – Irtóra furcsa ember!

DJ – Királyi, gyári kőripacs!

Lep. – Te hülye, Isten áldjon...!

Kar – Kérd már bocsánatát!

DJ – Ne dönts, ha félelem ural!

Lep. – Ne dönts, de mondj egy „Úgy fáj!”-t!

DJ – A félelem nem érv ám!

Lep. – Nyugodtan mondjad: „Bánom!”!

DJ – Ah!

Lep. – Ez nem bátorságpróba!

Kar – Véged!

DJ – A pokolba! Szétfagyok!

Lep. – Kis bocsi, s nincs terror!

Kar – Késő! Itt véget ér a dal!

DJ – Csá!

Lep. – Csá!

(mindenki el, kit visznek, ki megy a saját lábán)

VÉGE